

[Lous Family Hệ Liệt] - Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa

Contents

[Lous Family Hệ Liệt] - Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa	1
1. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 1: Mùa Hoa Chớm Nở	1
2. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 2: Anh Đào Thẳng Một	3
3. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 3: Anh Đào Thẳng Hai	6
4. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 4: Anh Đào Thẳng Ba	8
5. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 5: Anh Đào Thẳng Tư	11
6. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 6: Anh Đào Thẳng Năm (h)	14
7. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 7: Mùa Hoa Tàn Lụi	16
8. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 8: Cảnh Chỉ Còn Trơ Trụi Lá	19
9. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 9: Anh Đào Giấu Trong Tim	21
10. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 10: Thử Thách Ngọt Ngào	25
11. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 11: Hạnh Phúc Đơm Hoa	28
12. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 12: Nhật Ký “làm Tình” Sau Hết Bệnh	29

[Lous Family Hệ Liệt] - Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa

Giới thiệu

Beta: Minh Minh Thể loại: Dành cho hiện đại, lạnh lùng thẳng công x kiên cường yêu nghiệt mỹ thụ, ngược tâm, H, HE.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lous-family-he-liet-bo-1-anh-dao-no-trong-mua>

1. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 1: Mùa Hoa Chớm Nở

Tokyo một ngày nhiều mây.

Mặc dù đã vào xuân nhưng khí trời vẫn chưa ấm áp mấy. Bên ngoài hoa anh đào đã nở rộ khắp nơi, màu trắng như bao phủ thành phố nhộn nhịp này...

Trong một căn phòng xa hoa trên tầng cao nhất của một khách sạn sang trọng, một người đàn ông tuấn tú, thân trên để trần, thân dưới chỉ quấn tạm một chiếc khăn, tóc anh vẫn còn vương nước, thân hình cân đối với nước da màu đồng khỏe mạnh – đang đứng trước cửa sổ sát đất bằng thủy tinh, nhìn ra bên ngoài. Đôi mắt anh rất lạnh đậm, dường như cái lạnh bên ngoài cùng với không khí vui tươi của mùa xuân chẳng liên quan gì đến anh cả.

-Ừm...

Phía sau anh là một chiếc giường đôi rộng lớn, không khó nhận ra đêm qua đã diễn ra những gì trên đó. Người trên giường cục cựa trở mình, thân thể với đầy vết hôn ngân lợ ra khi chiếc chăn trượt xuống, cậu

ta rất đẹp cũng còn rất trẻ. Nét đẹp này không giống phụ nữ nhưng cũng không nam tính như đàn ông, đó là một nét đẹp pha giữa thiên thần và ác quỷ, ma mị đến hút hồn người. Cậu có làn da rất trắng, lại mềm mịn đàn hồi cộng thêm mái tóc nâu hạt dẻ càng khiến cậu mỏng manh hơn...

Người đàn ông nghe tiếng động quay lại, nhìn bộ dáng biếng nhác của người trên giường, anh nhú mày, chút tình tự khó đoán lóe qua đôi mắt.

-Chào buổi sáng, Yuki-kun! – cậu thiếu niên khoẻ miệng cười, đôi mắt xanh lấp lánh sự khiêu khích.

Yuki mặt lạnh không đáp ngay, chỉ chăm chú quan sát cậu một lúc mới mở miệng nói chuyện.

-Cậu bỏ thuốc tôi!

Cậu thiếu niên vẫn biếng nhác nằm trên giường:

-Không phải anh cũng rất hưởng thụ sao? Quan trọng quá trình làm gì?

-Chẳng phải từ đầu tôi đã nói rất rõ ràng: TÔI KHÔNG THÍCH ĐÀN ÔNG, rồi sao?

Cậu ta bĩu môi:

-Thế nhưng anh vẫn “cứng” được đấy thôi! Thừa nhận anh có cảm giác khó đến vậy à?

Thấy anh ta vẫn trầm mặc nhìn mình bằng ánh mắt lạnh tanh, cậu thiếu niên mắt hứng tung chần xuống giường, cứ thế mông trần đi vào phòng tắm. Yuki nhìn cậu khuất sau cánh cửa mở, âm trầm lấy điện thoại, ngón tay thon dài bấm bấm, rất nhanh bên kia liền vang lên một tiếng nói ngả ngớn, vô cùng đáng khinh:

-Hi, honey! Mới sáng ra cậu đã gọi cho tôi làm gì?

-Quản cho tốt cục cưng nhà cậu! Đừng thả ra gây phiền phức cho tôi!

-A!! – bên kia im lặng giây lát rồi tiếng tạp âm cũng mất hẳn, người kia tiếp tục nói: - Nó lại làm gì cậu à?

-Cậu ta bỏ thuốc tôi! – Yuki hậm hực nói.

-Hai người đã lên giường?

Yuki trầm mặc, bên kia thở hổn hển run rẩy nói:

-Haizz... cậu... cậu thông cảm đi! Nó bị chúng tôi chiều riết sinh hư, cậu cứ coi như gặp ác mộng một đêm đi, nhưng dù sao người được hỏi vẫn là cậu nên hãy bỏ qua đi. Tôi sẽ sớm cho người bắt nó về, nhưng trước đó mong cậu chăm sóc nó giúp tôi, đừng để cho nó lêu lổng rồi bị người ta ăn mất, cậu ăn thì không sao...

-Bao lâu? – Yuki cố gắng kiềm chế cơn giận đang chực sôi trào của mình, gân xanh trên trán nổi hết cả lên, anh rất sợ còn nói tiếp với tên này anh sẽ có xúc động giết người.

-A... hiện tại tôi đang bận đầu thầu một dự án rất lớn, không có thời gian quản nó...

-Trọng điểm! – Yuki gầm lên.

-Hắc hắc... đại khái... 3 tháng đi!

-Không được!

-Vậy... một tháng, không thể ít hơn nữa! – Bên kia thương lượng.

-Nó là em cậu!

Bên kia lẩm bẩm gì đấy: ” Vì nó là em tôi nên tôi mới muốn tránh nó thật xa...”. Yuki trầm mặc:

-Mau giải quyết cho tốt chuyện của cậu rồi sang đây đón người, nếu không tính mạng cậu ta có vấn đề gì tôi không đảm bảo.

-Biết rồi, hắc hắc, cảm ơn cậu! Gặp sau nhé! – Bên kia nhanh tay dập máy.

Yuki âm trầm cúp máy. Nếu không phải tên đó là người bạn thân nhất của anh, anh cũng mặc kệ tên nhóc mắt xanh kia có phải em hán hay không. Cả nhà bọn họ đều là một đám rắc rối, 2 ông bố đồng tính thì

thôi đi, cả một lũ con nhận nuôi đều đồng tính nốt. Mặc dù anh không kì thị họ nhưng không có nghĩa anh cũng sẽ chấp nhận biến đổi xu hướng tình dục của mình.

-Yuki-kun, anh có thể lấy dùm tôi chiếc dao cạo râu trong vali không? – tiếng cậu thiếu niên vọng ra từ phòng tắm.

Yuki thở dài ném điện thoại lên bàn, đi tới vali của cậu ta tìm thứ đó, lòng vẫn suy nghĩ: " Trên người cậu còn chỗ nào có thể cạo?" (Hy: ý ảnh là trên người em không có chỗ nào còn... để cạo ấy! Hắc hắc)

Anh gõ cửa phòng tắm, cửa nhanh chóng mở ra, cậu ta cả cơ thể trần truồng cứ khoe ra trước mắt anh:

-Có muốn tắm cùng không? – cậu nhếch môi nói.

-Cậu còn không mau lên là tôi bỏ cậu lại! – Yuki lạnh lùng phán.

Cậu ta bĩu môi đóng sầm cửa lại, miệng lẩm bẩm: " Đồ tăng bang chết tiệt!". Yuki mặc kệ sự bất mãn của cậu, anh trở lại giường, tìm quần áo cho mình rồi nhanh chóng đổi. Nếu không phải hôm qua mắc bẫy của cậu mà hoan dâm vô độ một đêm thì giờ này anh đã có mặt ở công ty chủ trì cuộc họp quan trọng mỗi quý rồi. Nghĩ tới vẻ mặt đầm đìa nước mắt của trợ lí mình, mày anh nhú càng sâu.

-Xong rồi, chúng ta có thể đi!

Cậu thiếu niên trở ra với thân hình đã được chỉnh chu hoàn mỹ. Mái tóc nâu được chải chuốt gọn gàng, vài sợi rơi xuống trán càng làm tăng thêm sự hấp dẫn trên gương mặt cậu. Đôi mắt được đeo một cặp kính gọng đen, nếu không phải Yuki biết rõ bản tính ác ma của cậu có lẽ đã bị lừa bởi bộ dáng ngây thơ này. Mặt cậu hơi tái nhợt nhưng anh chỉ nghĩ rằng do da cậu rất trắng mà thôi. Cậu mặc một chiếc T-shirt màu trắng với vài họa tiết cách điệu đơn giản, phối hợp với quần jean đen, chân mang giày Nike. Tuy cả bộ đồ trông thật đơn giản nhưng người sành điệu đều biết giá trị thật sự của từng món đồ vì chúng là hàng thủ công, số lượng có hạn.

Yuki vừa chỉnh cà vạt vừa đánh giá cậu ta. Phải nói rằng cậu có một dáng người rất đẹp, vừa thon dài vừa trẻ trung. Nếu anh thật sự là gay cũng đã sớm bị cậu hấp hồn mà mê đắm đuối, tiếc rằng anh không phải. Thế nên ánh mắt anh dành cho cậu chỉ là thưởng thức một món hàng đẹp.

-Đẹp chứ? Đủ khiến anh mê mẩn không? – Cậu ta lại ra sức quyến rũ.

-Cậu cứ việc mơ của cậu, đừng làm phiền tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí!

Yuki thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt nhắc nhở rồi lấy ví cùng điện thoại của mình đi ra khỏi phòng. Cậu bĩu môi kéo vali, chậm rì rì theo sau.

-Anh cứ chờ đấy! Anh chạy không thoát tôi đâu...

-Còn đứng đấy làm gì, không đi nhanh tôi bỏ cậu lại!

-Rồi rồi, tới ngay!

Cậu bất mãn kéo vali vào thang máy, đứng cạnh anh, trong lòng vẫn không ngừng suy nghĩ làm thế nào để anh gục đầu trước mình. Yuki liếc mắt nhìn cậu một cái, trong lòng biết tất mọi điều cậu suy nghĩ nhưng mặc kệ, dù sao một tháng nữa anh cũng không liên quan gì tới cậu, muốn nghĩ thế nào tùy cậu đi...

2. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 2: Anh Đào Tháng Một

Nói ra thì thân phận cậu thiếu niên không nhỏ. Cậu là con trai út trong nhà với cha là chủ tịch tập đoàn trang sức lớn nhất nước Mỹ, ba là nhà thiết kế trang sức tài năng – bọn họ là một cặp đồng tính, và tất nhiên mọi người con của họ đều là nhận nuôi.

Anh cả, Adam Lous là giám đốc một công ty tài chính, đứng Top 3 những doanh nhân thành đạt có ảnh hưởng trên phố Wall, năm nay 34 tuổi.

Anh hai, Louis Lous, là một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc nổi tiếng thế giới, 32 tuổi.

Anh ba, Fienis Lous – 30 tuổi, là giám đốc công ty bất động sản có quy mô xuyên quốc gia, được bình chọn là một trong 10 người giàu nhất Châu Mỹ, cũng là bạn thân nhất của Yuki.

Anh tư, Mad Lous, anh không hoàn hảo như 3 người anh trước nhưng lại là người có IQ cao nhất, 28 tuổi, hiện đang là giáo sư tiến sĩ khoa tâm lý của Ivy League.

Và cuối cùng là cậu, Rei Lous – 16 tuổi, chưa có thành tựu gì lại luôn được cả nhà cưng chiều mà thành ra tính cách không ai chịu nổi, gây ra cho mấy ông anh không ít phiền toái. Mà tên của cậu cũng mang chút nét Châu Á vì hai ông bố nhận nuôi cậu tại Nhật, muốn kỉ niệm nên đặt như vậy, mà đánh chết cậu cũng không thấy mình giống người Nhật chỗ nào, tuy hơi lùn một chút.

Chuyện tại sao cậu lại xuất hiện ở Nhật Bản và thức dậy bên cạnh Yuki thì phải kể đến “ân oán” 3 tháng trước.

Đó là một ngày đẹp trời ở Los Angeles. Anh ba Fienis, gọi thân mật là Fie, háo hức sửa sang quần áo, vui vẻ đi ra ngoài, bảo rằng phải đi đón một người bạn thân mới từ Nhật sang. Cả nhà vốn rất tò mò người bạn mà Fie nói là người như thế nào mà có thể khiến anh háo hức như vậy, đúng lúc “yêu nghiệt” Rei vừa từ trại tập huấn thiếu niên bắt lương trở về, đang buồn chán không biết nên đi đâu gây họa thì được ba Rick tốt bụng ném cho Fie, vừa có thể điều tra tình hình vừa có thể yên tâm thư giãn. Rei yêu nghiệt ngẩng đôi mắt ngây thơ mong chờ nhìn Fie tam thiếu, thế là Fie gào thét trong lòng dắt theo cái đuôi đi đón bạn, mở màn cho một cuộc chiến tranh đầy máu và nước miếng về sau...

Cảm xúc đầu tiên khi Yuki gặp cậu có thể nói là vô cùng tốt, thái độ không mặn không nhạt, vừa thân thiết vừa lịch sự vì nghĩ cậu là em trai bạn thân mình. Cậu thật ra rất xinh đẹp, nhìn lại vô cùng ngây thơ nên anh cũng khá cởi mở trò chuyện, coi cậu như em mình mà đối đãi. Yuki ở trọ tại biệt thự nhà họ trong suốt ba tháng anh ở Mỹ du lịch thư giãn, và ác mộng của anh cũng chính thức bắt đầu.

Căn biệt thự của nhà Lous rất đẹp, được thiết kế theo kiến trúc quý tộc châu Âu nên vừa sang trọng, vừa rộng rãi... có thể nói mọi thứ đều rất hợp thẩm mỹ của anh nếu như không phải nhiều lúc vô tình bắt gặp một cặp đôi nào đó có thể “động dục” mọi lúc mọi nơi. Mặc dù anh đã được Fie thông báo trước là gia đình hẳn rất “cởi mở”, nhưng không ngờ có thể cởi mở đến mức vừa có thể “vận động”, vừa nhìn anh mỉm cười. Mấy người anh em khác của Fie rất ít khi về nhà nên bình thường chỉ có cặp phu-phu kia cùng cậu con út xinh đẹp ở nhà, Fie còn có công việc và một ông “chồng” khi rảnh mới bởi anh đi chơi.

Trong thời gian ở Mỹ, ngoài việc thư giãn, dạo chơi thăm thú, anh còn phải tìm kiếm đối tác làm ăn. Thế nên cũng không quá nhàm chán. Mỗi khi ra ngoài đều có một cái đuôi đi theo. Rei cũng không cùng anh nói nhiều, chỉ thỉnh thoảng đáp lại một chút nên anh nghĩ cậu rất ngoan ngoãn, cậu cũng rất thích dán vào anh làm nũng. Anh vẫn nghĩ hành động đó là biểu đạt cậu mến anh như anh trai mình, nào biết nó còn ám chỉ cho một âm mưu khác...

Có một hôm Fie về sớm, rủ anh ra ngoài uống rượu tâm sự. Rei cũng muốn theo nhưng vì không đủ tuổi mà phải ở nhà, cậu giận dữ không thèm nhìn mặt ai rồi trốn mất, Yuki nghĩ tối về sẽ bồi cậu chơi. Thế là hai người bọn họ đến bar uống rượu, uống không biết trời trăng gì cho đến khi Fie bị một người “bắt mắt”, anh cũng mụ mị đầu óc vì rượu. Một cô gái táo bạo đến gần ngỏ ý muốn cùng anh “419”, thân hình bốc lửa, anh vốn đang say nên cũng háo hức muốn thử. Chưa kịp đứng lên đã bị một vật cứng phập lên bàn làm hoảng sợ, đó là một con dao bén ngọt.

Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên:

- Buông anh ta ra, anh ấy là của tôi!

Yuki như tỉnh rượu hẳn, anh nhìn người phát ra giọng nói, giật mình ngây ngẩn bởi hình ảnh mình thấy. Người đó là Rei không sai, nhưng dáng vẻ điệu bộ hoàn toàn khác, ở cậu toát lên một sự quyền rũ lạnh lùng pha giữa ngây thơ và tà ác, tạo nên một bộ dáng vô cùng bắt mắt. Đôi mắt xanh như có thể chìm chết người ta trong đó, cùng mùi hương pha giữa gỗ mộc và anh đào khiến người khác mê mẩn. Anh không hiểu cậu vào đây bằng cách nào nhưng bộ dáng này của cậu khiến anh nhúm mày:

- Sao em lại đến đây? – anh hỏi.

Rei không trả lời anh mà dùng đôi mắt tà mị nhìn đắm đắm người phụ nữ đến khi cô ta khó chịu bỏ đi mắt mới vừa lòng thu hồi tầm mắt. Cậu nhìn anh nhếch miệng rồi lại gần, bất chợt đẩy anh ngã ra ghế rồi trèo lên đùi anh, hai cánh hông tròn trịa còn cố ý cọ sát nơi nào đó.

Đôi mắt Yuki sẫm lại hẳn, anh không thích cảm giác bị người không chế như thế này nhưng vẫn nhịn xuống chờ cậu giải thích. Rei không nói mà nhắm ngay miệng anh hôn xuống, nụ hôn vừa khiêu khích vừa quyến rũ đủ khiến đàn ông phát cuồng, chỉ tiếc không phải anh. Anh vẫn mở mắt chờ cậu hôn xong, lạnh lùng mở miệng:

- Nói đi, đây là ý gì?

- Chúng ta làm tình đi! – Cậu liếm môi nói.

- Thứ nhất, cậu chưa đủ tuổi! Thứ hai, tôi không có hứng thú với đàn ông! Và cuối cùng, nhìn cậu tôi không “cứng” được, cho nên từ bỏ ý định đi và leo ra khỏi người tôi.

Rei nghe xong không những không tức giận mà càng thêm hứng thú, cậu tà mị nở nụ cười:

- Có muốn thử một chút không?

Yuki vẫn vô cùng bình tĩnh:

- Nếu cậu có thể, tôi sẽ làm với cậu!

- Thật?

- Tin hay không thì tùy!

Rei hắc hắc cười, bàn tay đang đặt trên cổ anh cứ vuốt ve dần xuống, chạm vào nơi nam tính nhất của người đàn ông này, vuốt ve đầy khiêu khích, từ bên ngoài lớp quần cho tới chạm vào bên trong. Dường như để chứng minh lời anh nói, vật đó một chút phản ứng cũng không có, ủ rũ yên lặng như ban đầu. Phân thân của anh rất đẹp, dù chỉ là đang ngủ say cũng có kích thích làm người ta ngưỡng mộ, nếu hoàn toàn cương lên sẽ có bộ dáng gì? Rei vừa tưởng tượng vừa kích thích anh nhưng đến khi tay mỏi nhừ, vật ấy vẫn nằm yên bất động. Cậu nhú mày, khó chịu nói:

- Anh bất lực à?

- Cậu có thể kiểm tra bằng cách đổi giới tính! – Anh lạnh nhạt nói, gạt tay cậu ra kéo khóa quần lại, ném cậu lại ghế rồi đi thẳng.

Rei buồn bực đi theo, Yuki nhìn cái đuôi bắt mắt đi theo mình cũng chẳng còn hứng thú gì, đón xe về nhà ngủ.

Sáng hôm sau ném ngay cho Fie một cú điện thoại: “Quản lý cho tốt em cậu!”. Fie sững sốt đáp ngay người đang dính lấy mình xuống giường, tên kia hừ hừ mấy tiếng rồi leo lên lại, nhắm ngay chỗ mẫn cảm của hắn vừa cắn vừa hôn, chẳng mấy chốc hắn lại vừa rên rĩ vừa cầu xin, bị người ta ăn sạch sẽ. Mãi đến buổi chiều hôm đó hắn mới về được đến nhà, vừa xoa eo đau nhức vừa đi tìm “yêu nghiệt” nhà mình hỏi chuyện.

Hắn tìm thấy Rei trong phòng cậu – đang vừa ăn chuối vừa xem GV. Màn hình to bằng nửa bức tường đang phát ra từng tiếng động vô cùng dâm mỹ. Hắn giật lấy điều khiển tắt đi, tức giận mắng:

- Em không thể “bình thường” cho đến khi bạn anh đi sao? Mới tí tuổi đầu đã xem mấy thứ này.

- Không thể! Em chăm anh ta rồi – Cậu lười nhác đáp.

- Hắn ta là thẳng!

- Thẳng thì bẻ cho cong!

- Em không gây rối sẽ buồn à? Nể mặt anh tha cho hắn đi, anh cho em đi du lịch tiếp.

- Không muốn! Anh lo chuyện của anh đi, mặc kệ em.

- Hừ! Là người ta chán ghét em trước, sau này đừng có mà than thở với anh.

- Sẽ không! – Rei khẽ cười, giật lại điều khiển tiếp tục xem màn kịch tình kịch liệt trên màn ảnh, mắt không chớp lấy một cái.

Fie chỉ có thể thở dài đi ra ngoài. Hắn không thể ngăn cản được tên yêu nghiệt này, chỉ còn cách ủy khuất bạn hắn phải tránh xa nó ra, càng xa càng tốt.

Yuki ném cho hắn một ánh mắt khinh thường rồi đóng sầm cửa lại. Anh nên giải quyết tốt công việc rồi rời khỏi đây thì tốt hơn. Cả nhà bọn họ đều rắc rối. Anh không muốn thế giới quan của mình bị tàn phá thêm nữa...

Thế là anh về nước trước thời hạn, vui mừng vì thoát khỏi cái đuôi kia. Nhưng chưa kịp mừng bao lâu thì cái đuôi mang tên Rei Lous lại xuất hiện, mà còn thêm việc bỏ thuốc rồi cưỡng bức anh. Yuki chỉ còn biết cầm hận mình xui xẻo.

3. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 3: Anh Đào Tháng Hai

Yuki về nước trước một hôm, vì thời gian nghỉ phép còn vài ngày nên anh quyết định nghỉ cho hết mới đi làm lại. Thế là anh đến quán bar mà mình hay đến, định bụng tìm ai đó điên cuồng hoan ái một đêm. Mặc dù anh khá lành đạm trong chuyện tình dục nhưng không có nghĩa không có, đó là nhu cầu sinh lý tất yếu nên anh sẽ không bạc đãi chính mình. Hồi trước anh cũng có vài cô bạn giường, nhưng được ít lâu bọn họ đều tự rút lui vì nói anh không có tình cảm.

Yuki cũng không rõ nguyên nhân đó là như thế nào, dù sao anh chỉ cảm thấy thân thể bọn họ hợp nhau nên duy trì mối quan hệ đó, họ đã không muốn thì anh cũng chẳng tổn hại gì. Thế nên hôm nay anh phải tìm cho mình một ai đó để giải tỏa áp lực sau những ngày căng thẳng ở Mỹ.

Quán bar rất nhanh chen chúc rất nhiều người, Yuki cũng tìm được đối tượng cho mình đêm nay. Cô ta có thân hình rất đẹp, ngực to mông to, gương mặt miến cưỡng hợp thẩm mỹ của anh nếu cô ta bớt đi một lớp phấn trang điểm. Bọn họ trò chuyện trong giây lát thì quyết định đi thuê phòng. Yuki thuê một phòng khách sạn xa hoa, sang trọng, quyết định đêm nay buông thả bản thân một lúc.

- Em có muốn tắm không? – Anh nhìn cô, ánh mắt bớt chút lạnh lùng.

- Anh có thể tắm trước! – Cô gái cười, ánh mắt loạn loạn.

- Vậy được!

Anh không nói nhiều, đi thẳng vào phòng tắm, tắm rửa. Khi trở ra, trên người chỉ khoác hờ một chiếc khăn tắm. Yuki đảo mắt quanh phòng, phòng không có ai cả. Anh nhú mày chốc lát rồi nhếch môi, xem ra đêm nay phải ngủ một mình. Anh khui chai rượu lúc này cô gái muốn ra, rót đầy một cốc rồi nốc cạn, sau đó leo lên giường ngủ. Nhưng anh nằm một lúc lâu cũng chẳng ngủ được, thân thể càng lúc càng nóng. Nếu lúc này mà không biết mình làm sao thì anh uống phí 30 năm sống trên đời...

Yuki bật người dậy, trán đã lấm tấm mồ hôi vì dục vọng. Phân thân đã cương lên cứng ngắt. Anh thở nặng nhọc, tìm điện thoại muốn gọi người đến nhưng bị một giọng nói mềm mại phá vỡ:

- Không cần gọi người đâu! Đêm nay anh chạy không thoát...

Yuki nhìn người xuất hiện trong phòng, mặc dù đang bị dục vọng tra tấn nhưng lòng anh chỉ bưng bưng lửa giận, có xúc động muốn ném người trước mặt lên giường đánh cho một trận.

- Cậu vào bằng cách nào?

- Chìa khóa nha!

- Cô ta là do cậu tìm đến? Là cậu bỏ thuốc tôi?

- Cô ta đúng là do tôi thuê, nhưng thuốc là cô ta bỏ. Cảm giác thế nào? Dễ chịu không?

- Cút! – Yuki gầm lên trong tiếng thở nặng nhọc.

Rei không buồn để ý, cậu từ tốn cởi từng cúc áo trên người, mọi động tác khiêu khích lúc này đều là hấp dẫn chí mạng đối với Yuki. Anh dõi mắt theo từng động tác của cậu, cơ thể như bị thiêu cháy bởi dục vọng không ngừng bốc lên. Đến khi trên người cậu hoàn toàn không còn gì che đậy, đôi mắt Yuki cũng mất đi sự kiềm chế hàng ngày.

- Cậu muốn làm gì?

- đương nhiên là làm tình nha!

Rei cười khê, đến bên giường nâng gương mặt tuần tú sắp nổi bão lên – hôn xuống. Không phải cậu không biết Yuki không thích mình, cũng biết thủ đoạn của mình khá hèn hạ nhưng người đàn ông này cậu muốn, dù có khiến anh ta phát điên thì cậu cũng muốn. Tại sao cậu lại cố chấp với anh đến thế chính cậu cũng không rõ. Có lẽ cái nhìn đầu tiên hôm ấy anh dành cho cậu không giống bất cứ người nào khác – bình thản, không chút quan tâm tò mò. Thế nên cậu muốn anh phải là của mình dù cho anh không phải gay mà là một tên thẳng nam bẻ mãi cũng chẳng cong.

Cái hôn của Rei hạ xuống, máu toàn thân Yuki như sôi trào. Anh túm lấy cậu đè ngã ra giường, làm sâu thêm nụ hôn đang diễn ra. Chút lí trí còn sót lại của anh cũng bị ném bay đi khi cậu chuẩn xác chạm lên vật cương cứng bên dưới, khiến anh căng cứng cả người ồ ồ thở dốc...

- Thật cứng a...

Cậu vừa vuốt ve vừa hôn dọc cơ thể anh. Cậu có thể cảm nhận nhịp tim đập gia tốc cùng hương vị nam tính tỏa ra trên người anh, khiến cậu cũng có chút si mê mà càng thêm khao khát.

- Là tự cậu tìm chết, đừng trách tôi...hừ! – Yuki mạnh mẽ lật úp sắp cậu lại, nụ hôn rơi xuống như mưa từ cổ đến hông của anh khiến cậu cũng bị kích thích mà thở dốc.

Yuki mặc dù không phải gay nhưng có một thằng bạn thân là gay nên cũng hiểu biết rất nhiều thứ. Đôi mắt sẫm đi vì dục vọng nhìn thân thể trắng nõn dưới thân, không biết tại vì thuốc hay vì nguyên nhân khác mà anh nghĩ lên giường với cậu cũng không tệ, trông cậu cũng rất ngon miệng a...

- Ừm... - Rei phát ra tiếng rên khe khẽ.

Thật ra cậu chưa từng lên giường với bất cứ ai. Đừng nhìn cậu trông ngang tàn quậy phá chứ rất kén chọn, bình thường chỉ toàn dùng tay giải quyết chứ chẳng để ai trèo lên được giường mình. Yuki là người đầu tiên khiến cậu có khao khát trao đi thân thể mình, dù có chết cậu cũng không để anh biết được điều đó.

Yuki nhìn phản ứng của cậu mà trong lòng chột tức giận. Cậu chỉ mới 16 tuổi thôi mà đã tỏ ra “phong tình” như thế thì phải lên giường với bao nhiêu người? Nghĩ đến đó, anh chột tức giận, qua loa bôi phía sau cậu bằng dầu bôi trơn mà khách sạn chuẩn bị sẵn, rồi nâng hông cậu lên, cầm phân thân đã sưng to nhức nhối của mình mạnh mẽ xông vào. Hình như có gì đó bị xé rách nhưng anh chẳng còn lí trí đâu mà để ý, vì bên trong cậu rất chặt, lại nóng khiến anh thoải mái đến tê dại. (Hy: em viết mà ra anh mà em muốn chữ anh “ồn ạn” hết sức - >”<>

Rei úp mặt xuống gối đầu, khi anh xông vào cậu chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi cắn chặt răng. Đau đớn không thể nào tưởng tượng nổi khiến cậu chết lặng. Cậu nhìn người đàn ông đã hoàn toàn chìm vào bể dục phía sau mình, cố gắng hít sâu thả lỏng, giảm bớt đau nhức cho bản thân. Cậu biết bên dưới mình nhất định rất thâm, vì anh chuyển động này giờ mà phía trước cậu vẫn xụi lơ. Cậu thở dài trong lòng, đúng là làm vậy không thể sống.

Yuki từ lúc đi vào chỉ còn biết hành động theo bản năng. Anh đâm rút liên tục bên trong thân thể ấm nóng, chặt chội của cậu, chìm đắm trong vô tận khoái cảm mà trước nay chưa từng cảm nhận được. Rei chỉ có thể nằm thở nặng nề dưới những động tác cuồng dã của anh. Chẳng biết qua bao lâu, khi Yuki đã tận hưởng và thuốc hết tác dụng, thiếp đi bên cạnh cậu, Rei mới thở phào nhẹ nhõm lau mồ hôi lạnh trên trán, nén đau đớn lên thân thể dường như đã không còn là của mình vào phòng tắm, rửa sạch dấu vết bạo lực lẫn kích tình trên thân thể.

Cậu mệt mỏi nhìn mình trong gương, gương mặt trắng bệch không còn chút máu, từng dấu hôn xanh tím rải rác khắp người. Cậu thở dài đi ra ngoài, lục trong vali vài viên kháng sinh nuốt vào. Sau đó, dùng sức lực còn lại kéo Yuki qua một bên, thay ga trải giường đã vô cùng đáng sợ bởi máu và tinh dịch. Cậu cảm thấy rất may mắn vì rượu mà cô nàng kia chuẩn bị vô cùng mạnh mới có thể khiến anh không biết trời trăng gì, tiện cho cậu thủ tiêu chứng cứ.

Làm tất cả đầu vào đấy, cậu mới mệt mỏi ghé lên giường, bất tỉnh. Tình cảnh sáng hôm sau là người nào đó nhìn cậu bằng ánh lạnh băng không dễ chịu, cậu cố nén sự mệt mỏi lần đau đớn của bản thân mà tỏ vẻ như không có việc gì, còn rất thưởng thụ để Yuki chán ghét mà không nhìn mình. Cậu sợ anh sẽ phát hiện mình không khỏe mà có những thái độ không cần thiết tựa như thương hại. Cậu không cần sự thương hại của anh. Và rồi cậu dùng cặp kính che đi đôi mắt đã không còn nhìn rõ lắm vì sốt của mình, cười hí hửng theo anh về công ty. Cậu thấy may mắn vì anh không nhìn cậu lần nào nữa... (Hy: tội pé thụ, huhu)

4. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 4: Anh Đào Tháng Ba

Yuki chẳng còn hơi sức đâu mà quản cậu. Vừa đến công ty đã thấy trợ lý khóc thét chạy ra ôm đùi. Anh ném cho hắn một ánh mắt lạnh lùng như dao rồi hùng hổ đi như bay vào trong, bỏ mặc Rei đang run rẩy đứng sau lưng nhìn mình.

Chờ anh đi mất rồi, Rei mới thở dài bước vào trong tránh nắng. Có lẽ vì vẻ mặt cậu rất tệ nên một cô cái ở quầy tiếp tân tốt bụng hỏi han.

- Cậu không sao chứ?

- A...không có việc gì! Tôi có thể biết giám đốc của chị ở tầng mấy không?

- Cậu là gì của giám đốc? – Cô gái tò mò hỏi.

- Người yêu! Tầng mấy? – Cậu không kiên nhẫn hỏi lại.

Cô gái há hốc mồm đáp như robot, trong đầu vẫn đang tiêu hóa thông tin kinh người mình vừa nghe được. Rei cũng chẳng hơi đâu để ý, kéo vali vào thang máy lên tầng cao nhất và bị một cô gái khác chặn lại ngoài cửa.

- Xin lỗi, cậu có hẹn trước hay không? – Cô gái đánh giá cậu từ đầu đến chân, vô cùng nghi ngờ tại sao một tên nhóc có thể lên tận đây.

Rei trong lòng đang khinh bỉ cực độ, Yuki đúng là mê gái đến cực độ thì phải, đầu đầu cũng toàn là những cô gái xinh như hoa như ngọc.

- Không có, nhưng cô có thể gọi cho giám đốc mình để kiểm tra.

Cô thư kí cầm ngay điện thoại bấm số, một lúc sau mới mỉm cười mở cửa cho cậu vào.

Rei nhìn dáo dác phòng làm việc của anh, đúng là phong cách máu lạnh điển hình, trong phòng ngoài bàn làm việc và một bộ ghế sofa, thêm một cái giá để tài liệu thì chẳng có lấy một vật trang trí, trong phòng dường như có cả phòng nghỉ nhưng cậu chẳng còn sức để ngó vào. Cậu đi đến sofa ngồi xuống, mọi sức lực như bị rút đi cạn kiệt, đầu óc choáng váng ngả ra ghế, bất tỉnh.

Yuki vô cùng kiên nhẫn kéo dài cuộc họp buồn tẻ chán ngắt đến tận 3 giờ chiều mới miễn cưỡng kết thúc. Không phải vì bộ mặt của các vị trưởng phòng thật xấu thì anh muốn tiếp tục cho đến khuya. Chờ mọi người trong phòng lục đục đi hết, anh mới nhớ đến vật nhỏ ương bướng khó ưa theo mình sáng nay. Anh quay qua hỏi trợ lý:

- Cậu ta đâu?

- Ai ạ?

- Cậu nhóc theo tôi đến sáng nay! – Anh không kiên nhẫn hỏi lại, vì đêm qua bị cậu chơi một vỏ mà tâm trạng anh lúc này không mấy dễ chịu.

- Cậu ấy ở phòng làm việc của ngài!

- Vẫn luôn ở trong đó?

- Vâng!

Yuki nhú mày, sao cậu có thể yên phận như thế? Với cái tính yêu nghiệt kia thì đã sớm quậy tung công ty hẳn rồi. Trong lòng nghi hoặc trở về phòng, hỏi cô thư kí đang trực bên ngoài:

- Cậu ta có đi ra không?

- Không ạ!

- Trưa cũng không ra ngoài ăn à?

- Vâng!

- Thế mà cô cũng không vào kiểm tra? – Hẳn cau mày trừng cô rồi đi vào phòng. Cậu không thể ngoan như vậy được trừ khi gặp chuyện gì đó.

Cô thư ký và trợ lý ngẩn ngơ nhìn nhau, lần đầu thấy giám đốc sốt ruột như vậy.

Yuki vào phòng, nhanh chóng tìm kiếm thân ảnh cậu. Ánh mắt anh dừng lại trên bóng dáng đang cuộn tròn trên ghế sofa. Lòng anh bất an lại gần, mặt cậu đỏ bừng, môi trắng bệch, cả người mồ hôi ướt đầm. Anh lay cậu, bàn tay như chạm vào lửa, nóng hừng hực.

- Rei, tỉnh! – Cậu vẫn không có phản ứng gì.

Anh bế cậu lên, nhanh chóng ra ngoài đi bệnh viện. Đùa sao, cậu mà có việc gì thì cả nhà cậu sẽ chém chết anh. Rei được đưa vào viện trong tình trạng hôn mê và sốt cao do vết thương nhiễm trùng.

Yuki sau khi nghe bác sĩ trách mắng xong chỉ trầm mặc ngồi bên giường nhìn cậu ngủ. Ban nãy khi bác sĩ khám cho cậu, anh có ở bên cạnh. Nhìn vết thương ghê người vẫn còn rỉ máu bên dưới của cậu, cả người anh lạnh ngắt. Đáng lẽ anh phải sớm phát hiện cậu không ổn, nhưng anh thật sự không nhìn ra vì cậu diễn kịch quá giỏi. Đêm qua mặc dù không còn lí trí nhưng anh biết mình rất điên cuồng, cứ nghĩ cậu sành sỏi như thế là vì đã quen nên anh không chú ý nhiều, không ngờ tất cả vì cậu giả vờ mới thành bình thường như thế. Đêm qua là lần đầu tiên của cậu thế mà anh đã khiến nó trở thành ác mộng. Yuki nhìn gương mặt như thiên thần đang say ngủ, trong lòng ngū vị tạp trần.

Rei hôn mê tận hai ngày sau mới tỉnh dậy. Đập vào mắt cậu là một cái đèn chùm thật đẹp tỏa ra ánh sáng hài hòa. Cậu thấy cơ thể mình cứng ngắc vì đã lâu không cử động, vốn định ngo ngoáy ngồi dậy, đúng lúc cửa phòng mở ra, Yuki bước vào. Hai người họ bốn mắt nhìn nhau.

- Tỉnh?

- Đây là đâu thế?

- Nhà tôi!

Yuki không lạnh không nóng đáp, vẫn đến bên giường sờ trán cậu.

- Hạ sốt rồi! Trong người thấy sao?

- Bình thường. – Cậu bình tĩnh đáp, ánh mắt vẫn nhìn xoáy vào anh.

- Vậy tốt! Nhưng cậu vẫn nên nghỉ ngơi cho đến khi bình phục hẳn. Cậu cứ ở phòng này đến khi Fie đến đón, muốn đi đâu chơi cứ đi, tiêu xài thì lấy thẻ này.

Yuki đặt lên tủ đầu giường một chùm chìa khóa và một chiếc thẻ bạch kim, nghiêm túc nhìn vào mắt Rei nói:

- Sau này đừng hành động thiếu suy nghĩ như vậy nữa. Thân thể và tình cảm không nên đem ra đùa giỡn, cậu nên tìm người thích hợp với mình, tôi không hợp với cậu.

Anh thử dài vớ vai cậu rồi ra ngoài, cố không nhìn sự thất vọng lóe qua đôi mắt cậu. Rei nhìn cánh cửa đóng lại, sự chán chường bắt đầu bao phủ lên đôi mắt. Đã làm đến vậy mà anh ta vẫn bình thản ung dung như thế, thì cậu có còn cơ hội nào nữa không? Rei không muốn nghĩ nữa, cậu kéo chăn trùm kín đầu rồi nằm yên bất động.

Vài ngày sau đó bọn họ đều tránh mặt nhau. Mỗi ngày Yuki đều đi làm thật sớm còn Rei mỗi khi thức dậy đều ra ngoài, gần sáng mới trở về. Về là chui vào phòng không ra nữa. Yuki biết mình nói rõ ràng mọi chuyện sẽ khiến cậu không vui nhưng không ngờ lại đến mức này – đã hơn 1 tuần rồi anh không gặp cậu, vậy mà tiền trong thẻ vẫn còn nguyên xi. Nếu không phải mỗi tối anh ngủ không sâu, biết cậu trở về thì có lẽ chẳng ai biết họ đang sống chung dưới một mái nhà.

Hôm nay là cuối tuần, Yuki không đi làm. Anh dậy sớm chạy bộ rồi về nhà chuẩn bị bữa sáng. Anh muốn nói chuyện cùng Rei để biết tình hình hiện tại của cậu. Yuki nhìn về căn phòng vẫn đóng chặt trên tầng, thử dài. Đợi mãi vẫn không thấy cậu dậy, anh đành lên phòng gọi.

- Rei, dậy đi!

Bên trong vẫn không có tiếng động. Anh đẩy cửa bước vào, trong phòng tối đen như mực. Mọi ánh sáng đều bị hai tấm rèm cửa dày khe khuất. Anh mạnh mẽ kéo ra, ánh nắng chan hòa tràn vào phòng khiến người trên giường lên tiếng bất mãn.

- Rei, dậy đi! Mặt trời đã lên đến đỉnh rồi.

- Đi ra ngoài... cho em ngủ chút nữa... - Cậu hừ hừ kéo chăn trùm kín đầu.

Yuki lạnh mặt giật phắt chiếc chăn ra, định bụng phải lôi cậu dậy mắng một trận nhưng anh chợt sững người khi thân thể cậu lộ ra ngoài ánh sáng.

Trên ngực cậu loan lổ dấu hôn, còn kéo dài đến tận đùi trong. Rei ngủ có thói quen không mặc đồ nên giờ phút này bao nhiêu dấu vết đều lộ ra cả. Đôi mắt Yuki sầm lại vì giận, nhìn những dấu vết này anh còn không hiểu chuyện gì xảy ra thì uống phở 30 năm sống trên đời.

- Chết tiệt! Anh có yên không nào? – Rei tức giận gào lên với anh.

- Câm miệng! Cậu xem trên người cậu là cái gì? Mới tí tuổi đầu đã ra ngoài ăn chơi, cậu nói tôi phải ăn nói sao với anh cậu hả?

Rei đã tỉnh ngủ, đôi mắt xanh thờ ơ nhìn lại anh, miệng khế nhếch:

- Có làm sao! Chỉ là dấu hôn thôi mà, với lại họ sẽ không quản đâu, anh cứ yên tâm.

- Leo lên giường với người khác mà cậu còn bảo tôi yên tâm hả? Cậu cơ khát đến vậy à? – Yuki gầm lên, tức giận đến run cả người.

Rei vẫn cứ bình tĩnh nhìn anh, không nhanh không chậm đáp:

- Phải thì làm sao? Anh không muốn làm tình với tôi thì tôi tìm người khác, anh gào cái gì mà gào.

Câu trả lời của Rei khiến anh bình tĩnh lại, Yuki trầm mặc. Anh biết cậu thích mình, đêm hôm đó bọn họ cũng đã lên giường dù anh trong tình trạng mê man. Anh nghĩ cậu sẽ bỏ cuộc sau những lời anh nói hôm trước, nhưng không ngờ cậu lại lấy điều đó ra đáp trả.

Yuki bình ổn cảm xúc của mình, nhìn cậu nói:

- Tôi không hợp với cậu, đó là sự thật! Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu có thể tìm bất cứ ai để lên giường với bọn họ.

- Ngài Yuki, xin ngài vui lòng xem lại tư cách của mình trước khi muốn chỉ dạy người khác phải sống như thế nào.

Rei chán nản lên tiếng, cậu không muốn anh ta ở đây nói cho cậu biết phải làm gì.

- À, mà thôi! Nếu anh thấy việc tôi sống theo ý thích của mình là phiền thì tôi dọn đi nơi khác, dù sao vài hôm nữa cũng rời đi, thì đi sớm hay muộn cũng chẳng có gì khác nhau, lại đỡ cho anh phải nhìn chường mắt.

Rei xoa trán, tôi qua uống quá nhiều khiến đầu cậu đau như búa bổ, từng dây thần kinh cứ căng như dây đàn, nếu còn nói với anh nữa có khi cậu đứt dây thần kinh mà chết. Cậu nâng người đứng lên, muốn vào phòng tắm tẩy rửa thì chợt bị một lực tàn bạo kéo lại, ngã ra giường, đầu óc choáng váng một lúc mới bình thường trở lại. Phía trên cậu bị một người đè lên, khí thể người ấy lúc này rất đáng sợ, cả người như toát ra khí lạnh.

- Anh muốn làm gì?

Yuki nhìn người dưới thân, từng chữ nói qua kẽ răng:

- Cậu rất muốn đàn ông? Được, tôi cho cậu!

Khi Rei vẫn còn sững sốt, anh cứ thế hôn xuống...t

5. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 5: Anh Đào Tháng Tư

Tokyo đã vào tháng tư, anh đào đã nở rộ khắp nơi. Bên ngoài là một bầu không khí vui vẻ thì bên trong phòng Rei, áp suất nặng nề.

Cái hôn của Yuki như lũ quét khiến cậu không kịp phản ứng. Không khí như bị cướp đi khiến hô hấp cậu ngày một khó khăn, cậu há miệng ra thở anh lại thừa cơ đẩy lưỡi vào càn quét bên trong, mọi góc ngách đều được liếm qua. Yuki cũng cảm thấy mình điên rồi, anh bị cậu chọc điên. Anh không thích cảm giác khó chịu khi nghĩ đến cậu lăn giường, hôn hít người đàn ông khác, cũng cảm thấy tức giận vô cớ khi cậu không biết yêu quý bản thân mình mà sống buông thả như vậy...

Thật ra sau đêm biết cậu vì bị thương mà sốt cao, anh đã không ngừng suy nghĩ về cậu. Rei rất xinh đẹp, kể cả anh – một người từng duyệt qua vô số người cũng không thấy ai xinh đẹp như cậu. Cậu đã thực sự khiến anh chú ý vì sự táo bạo của mình, ẩn dấu bên trong là những suy nghĩ trầm tĩnh. Có lẽ cậu đã được cưng chiều thành thói quen nhưng từ lúc ở cùng anh, cậu chẳng đòi hỏi bất cứ điều gì. Anh rất thích cậu nhưng anh biết cảm xúc đó cách tình yêu xa vạn trượng, thế nên anh thờ ơ để mặc cậu tự do. Vậy mà hôm nay anh thấy được những gì?

Yuki tức giận, giận nhất từ lúc anh hiểu chuyện đến giờ. Anh muốn trừng phạt cậu thế nhưng không hiểu sao khi nghĩ đến việc làm cậu đau, anh lại không nỡ. Mà trước khi kịp nhận ra, anh đã thốt lên câu kinh người kia rồi cứ thế hôn cậu. Đến khi muốn dừng lại thì dục vọng của bản thân cũng vì nụ hôn đó mà bị khơi mào.

-Ừm... - Rei vặn vẹo đẩy anh ra, cậu sắp bị anh làm ngộp chết: - Ha... anh... có ý gì?

Yuki buông tha đôi môi cậu, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn sâu vào mắt cậu.

-Như ý muốn của em – làm tình!

-Anh là thẳng nam! Anh không cứng được! – áp bức từ Yuki khiến Rei nuốt khan, cậu thấy sợ.

-Em có thể sờ thử! – Yuki chẳng biết rút từ đâu ra một sợi dây thừng, buộc hai tay cậu lại, trói lên đầu giường.

-Sao lại trói tôi? Thả ra!- Cậu vẫy đạp, muốn thoát ra nhưng không được, cổ tay bị dây siết lại gây đau đớn.

-Đây là trừng phạt em vì tội ra ngoài chơi còn lêu lổng.

-Chết tiệt! Vì anh không thích tôi.

-Đúng vậy! Nhưng lên giường với em không tệ, tôi không ngại thỏa mãn em lần nữa.

Yuki mặc kệ cậu quẫy đạp trên giường, anh đứng trước giường nhìn cậu toàn thân không một mảnh vải, từ tốn thoát quần áo. Rei thấy tim mình đập bình bịch trong lồng ngực khi nhìn từng cúc áo của Yuki được mở ra, lộ ra bộ ngực màu đồng khỏe mạnh cùng cơ bụng săn chắc vì thường xuyên tập luyện. Thấy ánh mắt cậu chăm chú nhìn mình, không hiểu sao anh thấy vô cùng thỏa mãn.

Sau khi thoát quần áo xong, cả cơ thể trần trụi của Yuki cứ rạng ngời trong nắng sáng. Rei nhìn không chớp mắt, màu da khỏe mạnh, cơ bắp săn chắc, vật tượng trưng cho phái nam đang trong tình trạng bán cương lộ ra bên dưới đám lông rậm rạp đều thu hút cậu. Đây là lần đầu tiên Rei được nhìn kỹ cơ thể anh như vậy, những lần trước đều là không đủ ánh sáng hoặc quá mệt mỏi mà không thể lưu tâm. Yuki phóng ngay lên giường, đè lên thân thể cậu, hai cơ thể nóng hổi áp sát vào nhau tạo nên những rung động kỳ diệu.

—Có vẻ như em rất háo hức khi tôi làm việc này với em? - Yuki vừa hôn vừa cắn thân thể mềm mại của người dưới thân, khiến cậu run lên vì kích thích.

—Người khác cũng có thể làm tốt hơn anh...ư! Anh... đừng cắn... - Cậu mạnh miệng phản kháng.

—Vậy à? - Anh tức giận cắn lên hạt đậu đỏ trước ngực cậu khiến cậu rên lên.

—Ấn... nhả... nhả ra...

Yuki “hừ” một tiếng rồi cúi đầu gặm cắn khắp nơi, thay toàn bộ dấu hôn trên cơ thể cậu thành dấu hôn của mình rồi mới hài lòng tiếp tục sự nghiệp. Phân thân cậu vì bị anh sờ soạn mà phần chân đứng lên, trên đỉnh còn rỉ ra chất lỏng. Yuki nhìn chăm chú vật nhỏ giống của mình, có lẽ vì Rei chưa thành niên nên phân thân cậu có vẻ nhỏ xinh, lại trắng trẻo trông vô cùng đẹp mắt, lông tơ bên trên đã được tẩy sạch sẽ càng khiến nó thêm ưa nhìn, không có cảm giác chán ghét khi nhìn thấy. (Hy: =,=! Anh thật “cầm thú”, ngta vị thành niên đóá!).

Anh túm lấy phân thân cậu làm cậu rên lên, vặn vẹo chân muốn đá anh đi nhưng rất nhanh đã bị anh giữ lại, ép sát hai bên hông mình. Hành động này làm bên dưới cậu hoàn toàn lộ ra trước mắt anh. Hậu huyệt lúc trước vì bị thương mà sưng đỏ nay đã hoàn toàn bình phục, lộ ra màu hồng phấn mê người, vì kích động mà không ngừng khép mở. Rei xấu hổ muốn chết, muốn tránh ra mà không sao dùng được sức.

—Ngại ngừng? Không phải cậu rất rành việc này sao?

—Ừ đó! Không muốn thì tránh ra, đỡ phải bẩn mắt anh.

Nghe lời nói ác ý của Yuki, cậu cũng tức giận mắng lại, trong lòng thì đau như kim châm. Yuki cũng biết mình nói quá lời nên không nhắc lại mà tiếp tục chơi đùa vật nhỏ trong tay.

—Hôm nay tôi không tha cho em đâu!

Yuki chuyên tâm xoa nắn phân thân nhỏ xinh đã cương cứng của cậu. Rei vì bị anh kích thích mà ồ ồ thổ dốc, đôi lúc không nén được mà bật ra tiếng rên khiến ai kia càng đắc ý mà tăng nhanh tốc độ trên tay.

—Chết tiệt!... Yuki Hatano...a... anh là tên biến thái!

—Một lúc nữa em sẽ biết thế nào là biến thái thật sự!

Anh không thèm để ý đáp lại, động tác trên tay càng nhanh hơn, ngón cái thỉnh thoảng còn đè ép lên đỉnh nhọn khiến cậu thét lên, run rẩy. Rei cảm thấy khoái cảm như ép cậu đến chết, không thể nào chịu được nữa...

—Ừ... anh... mau buông... A!!! Đau quá... ô ô...

Yuki bắt chợt bóp mạnh phân thân cậu, cảm giác đau đớn khiến cậu oằn người, hít thở dồn dập. Khoái cảm mạnh mẽ đã rút đi không còn chút nào, đôi mắt cậu ngập nước nhìn anh. Yuki cũng không để ý ánh mắt oán giận của cậu, anh bước xuống giường, lục lọi trong vali của cậu ra dầu bôi trơn, bao cao su... Anh không vui nhíu mày, cả những thứ này đều chuẩn bị, là cho ai dùng chứ? (Hy: tên cầm thú anh dùng chứ ai!!) Anh khó chịu quay trở lại, điên cuồng hôn cắn toàn thân cậu khiến Rei chẳng mấy chốc lại hứng lên, vì không cử động được nên xúc cảm càng lớn khiến cậu muốn sống không được, muốn chết không xong...

Lần này Yuki làm tình với cậu trong tình trạng hoàn toàn tỉnh táo. Anh cũng không ngờ cậu thật sự có thể khơi lên dục vọng của anh. Anh hôn toàn thân cậu, mùi mồ hôi hòa cùng hương gỗ mộc cùng anh đào tỏa

ra từ cậu khiến anh hưng phấn. Yuki không nghi ngờ xu hướng tình dục của mình, bởi anh biết ngoài cậu ra, anh nhìn tên nào cũng chướng mắt. Anh đang nghĩ phải chăng đã lâu rồi anh không tìm bạn giường nên mới bị cậu hấp dẫn như thế?

—Ừm... chết tiệt... anh có làm hay không? Lặng nặng thế này anh không mệt à? - Rei bực mình mắng, anh cứ châm lửa khắp nơi trên người cậu mà không tiếp tục làm gì khác khiến cậu nôn nóng muốn chết, bên trong cơ thể như có lửa lại ngứa ngáy vô cùng khiến cậu chỉ muốn một phát đè anh xuống, cường bạo luôn cho rồi.

—Không chịu nổi? - Anh cười khê, ngồi dậy tách hai chân cậu ra. Thấy cậu vì hành động này mà đỏ cả mặt, anh vừa buồn cười vừa muốn trêu cậu tiếp. Anh khẽ ngất nhẹ lên hai đóa anh đào trên ngực cậu, khiến ai kia khó nhìn mà rên lên.

—Ấn... dừng...

Rei mắt ngập nước nhìn người đàn ông khiến cậu say mê, cơ thể cậu vì anh mà sung sướng nhưng lòng cậu chỉ là một vùng trời ảm đạm. Anh làm việc này với cậu chỉ vì cảm xúc nhất thời, rồi ngày mai cũng sẽ hối hận, họ lại tránh mặt nhau, cậu lại tiếp tục buông thả?...

—Em không chuyên tâm ah! - Anh ngất nhẹ mông cậu.

—Ừm... nhanh một chút!

Rei kìm nén tiếng thốn thức, đôi mắt ảm đạm nhắm chặt lại, thôi cứ buông thả đi. Đây chẳng phải là những gì cậu muốn sao?

Yuki lại tấn công phân thân cậu, bàn tay ma sát lên đây khiến Rei khó nhìn, ưỡn thân dưới lên cố gắng ma sát vào tay anh nhằm làm dịu đi sự khó chịu. Yuki cười khê, nhưng ánh mắt chỉ là một mảnh lạnh lùng. Cậu đã bày ra bộ dáng này trước mặt bao nhiêu người? Cậu đã bật ra tiếng rên rỉ mê hồn này với người đàn ông nào khác? Chẳng hiểu sao Yuki ghen tị, anh chỉ muốn bộ dạng mê người này của cậu thuộc về riêng anh, mặc dù anh biết ý nghĩ này rất ngốc. Anh lấy quyền gì bắt cậu làm thế chứ? Chính anh bảo cậu buông tha mình mà...

—A!!! - Rei không chịu nổi khoái cảm từ bàn tay anh, nhịn không được bắn ra, làm bàn tay anh ướt đầm dịch trắng.

—Nhanh vậy! - Anh nhìn bàn tay mình, rồi nhìn bộ dáng cậu sau khi cao trào mà nhộn nhạo. Tút đại vài tờ khăn giấy lau đi, anh lấy bôi trơn, bôi qua loa bên ngoài hậu huyệt cậu. Chất lỏng lạnh lẽo làm Rei nhú mào, cậu đè nén sự khó chịu khi anh đâm vào một ngón tay. Yuki cảm thấy ngón tay mình như bị hòa tan bởi một không gian vô cùng ấm áp, ẩm ướt và không ngừng co bóp. Anh dựa theo những gì mình biết bắt đầu khuếch trương cho cậu, ngón tay đưa đẩy bên trong vách tường chật hẹp, vừa ấn vừa gãi khiến Rei vặn vẹo không ngừng, mút chặt ngón tay anh...

—Ấn...ừ... dừng... lấy ra...

—Trông em rất thích mà! Nơi này lại đứng lên... - Anh nhìn phân thân cậu đã đứng lên, vô cùng có tinh thần. Anh cho thêm một ngón tay vào, kích thích vách tường mẫn cảm bên trong tiết ra nhiều dịch ruột, giúp anh thuận lợi ra vào. Anh không muốn tình trạng đêm hôm ấy lặp lại.

Quả thật Rei rất mẫn cảm, chỉ bởi ngón tay anh đâm chọt lung tung mà cũng có thể khiến cậu không nhịn được bắn ra lần nữa.

—A... đủ...đủ rồi... mau vào! - Rei thở hổn hển nhìn anh.

Yuki mạnh mẽ rút tay ra khi tiểu huyệt cậu có thể dễ dàng ra vào bốn ngón tay. Anh dùng một sợi dây nhỏ buộc phân thân cậu lại.

—Dừng... bỏ ra!

—Em bắn quá nhiều rồi! Bắn nữa sẽ mất sức! Hôm nay tôi sẽ phục vụ như em mong muốn.

—Hừ! - Rei nhếch môi hừ lạnh.

Yuki không lên tiếng nữa, chỉ nhìn cậu một cái rồi cúi đầu nhìn chiếc BCS bên cạnh, lúc này thuận tay lấy ra. Anh là một người có nhu cầu tính dục không quá cao nhưng cũng không quá thấp nên khi làm tình luôn sử dụng bảo hộ, anh không muốn để lại hậu quả về sau. Nhưng nhìn Rei vẫn đang thờ dốt trước mắt, anh không muốn sử dụng tăng ngắn cách mỏng manh kia, cậu không sinh con được nên anh không sợ hậu quả. Lúc này anh chỉ muốn hưng hăng đắm vào cơ thể cậu để phát tiết sự bực dọc cùng cảm xúc không tên đang tra tấn mình.

Rei dường như thấy được sự giằng xé trong anh, cậu không lên tiếng mà chỉ chờ đợi. Biết đâu vài giây nữa anh sẽ hối hận mà không làm. Cậu vừa thờ dài trong lòng vừa phiền muộn, anh mà không làm tiếp cậu sẽ rất tiếc nuối ah. (Hy: =,=!!!)

Quả nhiên anh cởi trói tay cậu ra, đang chờ anh xuống giường chấm dứt cuộc chơi thì anh ban chân cậu rộng ra.

—Làm gì?- Cậu hoảng hốt hỏi.

—Hử? - Yuki khó hiểu.

—Không phải anh đổi ý không làm?

—Ai bảo không làm! Em đừng tưởng bở. - Anh trườn cậu một cái, ban chân cậu ra để hai bên hông mình, phân thân đã cứng như đá, nóng hôi hổi đụng chạm vào tiểu huyết khiến Rei run lên, vừa khao khát vừa căng thẳng.

—Này.... anh làm thật à?

—Chẳng lẽ này giờ em tưởng tôi đùa?

—Không cho cậu thời gian suy nghĩ, anh cảm phân thân to lớn của mình, nhắm ngay tiểu huyết đã vô cùng ướt át, đắm vào tận gốc.

—Á!

Rei hét lên vì đau mà anh cũng thờ ra vì bị kẹp chặt. Đợi một lúc lâu cho cậu thích ứng, anh mới cẩn thận co rúm bên trong, bắt đầu một cuộc hoan ái đầy tình sắc...

6. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 6: Anh Đào Tháng Năm (h)

Ánh nắng vàng chiếu rọi căn phòng nhỏ. Trên chiếc giường hai thân thể đang dính lấy nhau. Rei thờ dốt theo từng cú thúc của Yuki, lâu lâu sẽ không nén được bật ra một tiếng rên đầy dụ hoặc.

Yuki vừa chậm rãi lướt động vừa chăm chú nhìn cậu. Rei khi lâm vào tình dục lại trở nên mê người như thế, đôi mắt cậu mơ màng bởi một tầng hơi nước, đôi môi đỏ mọng hé ra thờ dốt, bởi vì khô mà trở nên nhợt nhạt. Cả cơ thể ửng lên một màu hồng phấn tuyệt đẹp. Yuki say mê ngắm nhìn, phân thân trong cơ thể cậu vì khoái cảm mà trương căng to.

-Ân... - Rei nhú mày nhìn khoái cảm đang tra tấn - anh không ăn cơm à... động chậm như vậy...a...

Cậu bắt mắt trườn anh nhưng ánh mắt cậu lúc này chẳng chút uy hiếp nào mà chỉ càng khiến dục vọng trong anh sôi trào. Yuki túm lấy eo cậu, động thật mạnh. Phân thân vốn đã to lớn và dài của anh do lướt động cuồng dã mà đắm vào thật sâu bên trong, chạm trúng điểm mẫn cảm của Rei làm cậu hoảng sợ hét lên, bên trong co thắt thật chặt khiến Yuki suýt chút nữa bắn mất.

Anh bắt mắt vồ vào mông cậu:

—Thả lỏng, đừng cắn chặt như vậy!

—Ai... ai cắn chứ? - Cậu xấu hổ trườn anh.

Rei thật sự thấy sợ, lần đầu tiên cậu nếm trải cảm giác sung sướng đến ngất đi này khiến cậu vô cùng bối rối. Về mặt cậu lúc này khiến anh biết mọi suy nghĩ của mình là không đâu, cậu chỉ toàn giả vờ chứng chặc trước mặt anh, muốn anh tức giận.

Biết đó là điểm yếu của cậu, anh càng ra sức tấn công. Đâm chọt đến khi cậu muốn bắn lại thả chậm tốc độ, khiến cậu muốn mà không được, trở nên kích động.

-A...a... đâm vào chỗ đó... ha...

Rei thật sự bị anh chơi đến phát điên. Điểm mẫn cảm khi có khi không bị đụng chạm khiến cậu khó chịu muốn chết, phân thân thì bị buộc chặt, muốn dùng tay giải phóng thì bị tên kia nắm lại. Giờ phút này cậu chỉ có thể nằm đó, nâng hông lên phối hợp với từng cú thúc của Yuki mà tìm sự an ủi.

-Hừ...

-Ân...a...ha... thả ra.... Tôi muốn bắn! – Cậu vặn vẹo muốn thoát khỏi tay anh nhưng không được.

Yuki mặc kệ cậu, nâng hông đâm thật mạnh thật nhanh vào cơ thể cậu, chuẩn xác đâm trúng tuyến tiền liệt thần bí kia khiến cậu thét chói tai. Tiếng da thịt ma sát, đánh vào nhau vang lên khắp phòng.

-Hô...ân... nhanh lên... a...a không chịu nổi nữa... hu hu – Rei bật khóc.

-Ân... một chút nữa... - vách thịt bên trong cắn chặt lấy anh khiến Yuki cũng sắp không chịu nổi, anh đâm vài cái thật sâu rồi giải phóng. Tay cũng mở dây trói cho Rei. Phân thân được giải phóng, Rei bắn ra thẳng tắp. Bên trong bị anh bắn cho bỏng rát, cậu há miệng thoi thóp thở. Cậu có thể cảm nhận được từng mạch đập đang nhảy lên mạnh mẽ trên phân thân anh.

Rei đưa mắt nhìn anh, tìm đập gia tốc. Yuki cúi đầu nhìn cậu, mái tóc ướt mồ hôi của anh rủ xuống gương mặt điển trai, mang chút biếng nhác và thờ ơ sau cuộc mây mưa khiến anh đẹp trai lạ kỳ. Thấy cậu nhìn mình không chớp mắt, Yuki bỗng muốn đùa:

-Nước miếng chảy ra rồi kìa!

-A... - Rei hoảng hốt lau miệng, nhưng không có gì cả. Cậu bắt mắt trừng anh.

-Phì...ha ha ha...

Yuki bật cười khúc khích làm cậu đỏ mặt, ngẩn ngơ nhìn anh.

-Nói đi! Mấy dấu hôn lúc nãy làm sao mà có? – Anh ngừng cười hỏi, không có ý định đem phân thân ra khỏi cơ thể cậu vì bên trong thật thoải mái.

-Là... là nhờ một tiểu thụ trong bar giúp đỡ! – Cậu nhỏ giọng đáp. Mấy cái dấu hôn đó chỉ muốn làm cho anh khó chịu thôi, ai ngờ đầu anh lại dăm trói cậu lên giường mà làm.

-Mệt cho em suy nghĩ nhiều như vậy! – Anh thở dài nằm xuống bên cạnh, phân thân theo động tác của anh mà trượt ra ngoài, làm cậu hô ra tiếng - Đau à?

-Có một chút!

-Sau này đừng có nghĩ ra mấy ý tưởng điên khùng nữa! Rảnh rồi thì đọc sách, xem phim, chôn vui chơi đó không thích hợp với em.

Cậu quay qua nhìn anh, muốn tìm chút gì đó khác lạ trong đôi mắt ấy nhưng chẳng có gì, cậu yên lặng thu hồi tầm mắt. Yuki nhận ra sự mong chờ trong đôi mắt cậu nhưng anh không đáp lại. Anh còn không biết đối mặt với tình huống này ra sao thì làm sao dám cho cậu hy vọng.

Hai người im lặng thật lâu, Yuki cứ nghĩ mình sẽ ngủ mất thì chợt nghe tiếng động bên cạnh. Rei đã lọ mọ xuống giường đi vào phòng tắm, theo từng bước chân cậu là tinh dịch anh bắn bên trong không vật cản chảy ra ngoài, ướt đầm cả hai đùi cậu. Yuki híp mắt nhìn cảnh tượng đó, dục vọng lại sôi trào lần nữa. Dù sao cũng đã làm, thêm một lần nữa cũng chẳng sao. Thế là anh cũng theo chân cậu vào phòng tắm. (Hy: em muốn cho anh danh hiệu mới “cầm thú cũng không bằng” T __,T)

Rei thấy anh vào cũng chẳng nâng mắt, chuyên tâm tắm rửa, bàn tay vòng ra sau, gọt mở tiểu huyết vì bị bắn bên trong mà ẩm ướt, đưa ngón tay vào tẩy rửa. Yuki nhìn hành động của cậu không chớp mắt, từng động tác như bật mở từng công tắc năng lượng của anh, phân thân vừa phát tiết xong giờ này đã vô cùng có tinh thần đứng lên thẳng tắp. Cậu đúng là yêu nghiệt mà.

Rei thấy phản ứng của anh thì cười khẩy, cố ý đảo loạn bên trong cơ thể, miệng còn cố ý phát ra tiếng rên “ư ư a a”.

Yuki nhin không được nữa, áp sát vào lưng cậu, mạnh mẽ gạt tay cậu ra, thay bằng phân thân to lớn của mình, một phát đâm vào tận gốc khiến cậu rên lên, thân mình mềm nhũn phải chống tay vào tường mới đỡ được thân thể khỏi ngã. Anh 1 tay đỡ cậu, 1 tay vịn eo cậu bắt đầu ma sát, răng khê cắn vào vành tai cậu, đầu lưỡi treu chọc đẩy vào bên trong. Hơi thở nam tính phả ra ngay bên cạnh cùng đầu lưỡi ma quái khiến Rei bị kích thích mà rên rỉ lớn hơn, bên dưới cũng co bóp liên tục khiến anh vô cùng thoải mái.

-Ân...a...ha...

-Có thích hơn tay em không? – Anh đẩy hông vào sâu 1 chút rồi ma sát điểm chết người kia.

-A... cảm miệng...ư... muốn làm thì nhanh...ư...

-Không đâu! Tôi muốn từ từ nhấm nháp em.

Yuki hôn lên gáy cậu, vừa hôn vừa nói, hơi thở nóng ẩm lướt lên làn da cậu khiến Rei run rẩy không ngừng, thở hổn hển, đẩy người về phía sau. Cơ thể cậu quá tuyệt vời khiến anh muốn nhin mà không được, đưa đẩy hông ngày một nhanh hơn, từng cú đâm vào đều tận gốc, lúc lui ra thì chậm rãi treu chọc khiến Rei lắc đầu nguây nguậy, la hét chói tai.

-A... nhanh quá... ân... ư... đừng...

Khoái cảm dâng lên ngàn ngút, Rei chột cứng người khi anh đâm vào bên trong, khoái cảm lên đến đỉnh điểm, vỡ tung như 1 chùm pháo hoa rực rỡ, cậu hét lên bắn ra rồi ngất đi. Yuki hôn lên má người trong lòng, cảm nhận sự hút chặt từ bên trong cậu, kịch liệt đưa đẩy thêm trăm cái rồi bắn tất cả tinh hoa của mình vào thật sâu, Rei nức nở vài tiếng khiến lòng anh mềm nhũn.

Đợi khoái cảm đi qua, Yuki mới ôm thân thể đã mềm oặt của cậu tẩy rửa sạch sẽ rồi mới thả vào ổ chăn đã được anh thay mới, để cậu nghỉ ngơi. Còn anh lúc này tinh thần lẫn thể xác đều thoải mái chưa từng có, không ngủ được nên đành vào phòng làm việc giết thời gian.

7. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 7: Mùa Hoa Tàn Lụi

Thấm thoát đó mà sắp đến kỳ hạn một tháng Rei ở cùng anh. Kể từ sau hôm đó, Rei không cố tránh mặt anh nữa nhưng cậu vẫn ra ngoài chơi tận khuya mới về. Yuki chỉ biết thở dài bó tay với cậu.

Hôm nay tan tầm sớm, anh đi ngang qua một tiệm bánh ngọt. Thấy những chiếc bánh kem nhỏ xinh với đủ mùi vị khiến anh nhớ tới cậu. Anh vào tiệm, chọn một chiếc bánh có vị anh đào chuẩn bị mang về cho cậu. Dù sao vài hôm nữa cậu cũng trở về Mỹ, thời gian vô độ này cũng nên kết thúc, rồi anh sẽ lại trở về cuộc sống bình thường của mình, không vì cậu mà trở nên khác thường nữa.

Khi Yuki đặt chân vào nhà thì bị tiếng ồn ào phát ra từ tầng trên làm giật mình. Hôm nay Rei không ra ngoài mà ở nhà thẩm định đồng GV cậu mới đặt hàng trên mạng. Tiếng thở dốc hỗn loạn phát ra từ TV tình thế lỏng khiến cả căn phòng cậu như chìm trong bầu không khí nóng vô cùng.

-“A...ha... nhanh... nhanh lên... thật to... a...sướng quá”.

-Đâm chết cậu...ư...đâm chết cậu...

-Ha...ha... đâm chết tôi...ư...”

Rei mặc một chiếc sơ mi thật mỏng màu trắng, làn vải áp vào da thịt khiến chúng ẩn hiện đầy khiêu gợi. Bên dưới cậu chỉ mặc mỗi chiếc quần lót hình tam giác màu đen, vừa đủ che đi bộ vị đã có dấu hiệu thức tỉnh. Cậu biếng nhác nằm trên giường, đôi mắt khép một nửa chẳng biết đang suy nghĩ gì, trên tủ đầu giường bày đầy vỏ đĩa, lon nước ngọt, thức ăn nhanh...

-Cả ngày hôm nay em ở nhà?

-Ừ! – Cậu nâng mắt nhìn anh.

Cậu thờ ơ như thế khiến anh không biết làm sao mở lời tiếp.

-Đã ăn gì chưa?

-Chưa!

-Vậy đợi tôi một lát, tôi đi nấu cơm!

Anh thở dài rồi đi ra ngoài, xắn tay áo vào bếp nấu cơm. Yuki sống tự lập từ nhỏ nên chuyện bếp núc anh khá thành thạo. Chẳng bao lâu thì ba món mặn một món canh nóng hổi ra lò. Anh hướng lên tầng gọi:

-Rei, ăn cơm!

Một lúc sau cậu mới chậm rì rì đi xuống, mái tóc rối bù cùng vẻ lười nhác khiến cậu trở nên rất đáng yêu. Yuki nghe thấy tim mình đập như muốn vỡ tung lòng ngực, anh cố nén cảm xúc lạ lẫm này, đợi cậu ngồi vào bàn cùng ăn cơm.

-Ăn nhiều một chút, em gầy lắm!

Rei không nói gì, chỉ cầm đầu ăn. Không khí trở nên ngưng ngập bởi sự im lặng này.

-Fie nói sẽ sớm sang đón em vào tuần tới...

Tay đang muốn gấp thức ăn của Rei chột khựng lại một chút rồi trở lại bình thường. Chỉ đáp hai chữ: “Đã biết!”.

Yuki cảm thấy bữa cơm này ăn như bị tra tấn, trong lòng khó chịu muốn chết nhưng vẫn phải giả vờ không có gì. Sau bữa cơm Rei lại lên phòng, chẳng thèm liếc mắt nhìn chiếc bánh kem anh mua một cái. Nghĩ tới việc cậu sắp đi, lòng anh chột thấy buồn. Có lẽ đợi Fie sang rước cậu, anh cũng nên tìm cho mình một mối quan hệ lâu dài, đã đến lúc tìm một cô gái xây dựng gia đình hạnh phúc.

Rei trở về phòng nằm bất động thật lâu. Cậu không hối hận vì đã đuổi theo anh sang đây, cậu chỉ buồn vì mối quan hệ giữa anh với cậu chỉ dừng lại tại đó... Ai cũng nói yêu trai thẳng là xông pha chiến trường một mình với ngàn vạn quân địch, giờ thì cậu có thể hiểu cảm giác đó là như thế nào. Một mối, cực độ một mối và bất lực. Cậu không thể kéo anh ra đánh, cũng không thể mắng anh vô năng, chỉ có thể lựa chọn trầm mặc từ ngày này qua ngày khác. Không thể dùng thân thể quyến rũ anh bởi anh chẳng thấy hứng thú. Cậu cứ như một mình tỏ tình, phản kháng với một con thú nhồi bông vô tri vô giác...

Có tiếng gõ cửa khe khẽ, cậu đưa mắt ra nhìn. Yuki đi vào phòng với một đĩa bánh kem và hai ly rượu.

-Có muốn ăn một chút không?

-Cũng được!

Cậu xuống giường, ngồi trên thảm lông dựa vào cạnh giường. Yuki thì ngồi đối diện cậu. Cậu lấy ly rượu hớp một ngụm, vị cay xè chạy xuống cổ họng thật là không dễ chịu nhưng cậu cần nó.

-Uống ít thôi, say bây giờ! – Yuki nhú mày.

Cậu cười khê đặt ly rượu đã vơi đi một nửa xuống, bắt đầu tấn công đĩa bánh kem trông không quá béo trước mắt. Yuki như say mê nhìn cậu, anh không dám thừa nhận rằng trong lòng có chút không nở để cậu đi, mặc dù hai người bọn họ không thường trò chuyện, nhưng cảm giác có cậu trong nhà thật tốt.

-Sau khi về có dự định gì không? – Anh quan tâm hỏi.

-Chắc là lại tiếp tục đi vòng quanh thế giới! Hoặc đến công ty giúp hai ba một chút...

-Ừ, em thoải mái là được!

Cậu hờ hững nhìn anh, như muốn hỏi: “Anh không còn gì để nói nữa sao?”. Yuki tránh né ánh mắt đượm buồn của cậu, anh biết cậu muốn anh ngăn cậu lại, không để cậu đi, nhưng anh chưa tìm được lý do làm việc đó...

-Em ngủ sớm đi, ngủ ngon! – Anh định đi ra ngoài thì bị lời cậu làm dừng lại.

-Yuki... muốn làm không?

Anh quay lại nhìn cậu, cậu thấy anh không trả lời thì có chút tiếc nuối:

-Không muốn thì thôi vậy, dù sao cũng là lần cuối... - Cậu sau cậu nói rất nhỏ.

-Em muốn? – Anh thở hắt ra, quay trở lại.

-Đúng vậy!

-Thế thì làm! – Vừa dứt lời anh đã nhấc bổng cậu lên ném lên giường. Cả thân hình nhỏ nhắn của cậu chìm sâu vào đồng chăn đệm nhàu nhĩ. Anh kéo tuột chiếc áo thun qua khỏi đầu, cơ bắp cuộn cuộn hiện ra hoàn toàn, tràn đầy sức mạnh. Rei cũng không thua kém mà giật phăng chiếc áo sơ mi trên người mình, từng chiếc cúc văng ra rơi rải khắp giường.

Ánh mắt Yuki như thẫn lại khi cơ thể trắng nõn, mềm mại của cậu hiện ra. Anh cúi người đè lên cậu, đôi môi gấp gáp hôn xuống đôi môi đỏ mọng kia, môi lưỡi giao triền, thân thể cọ sát, phát ra tiếng sần sạt ái muội. Một vài sợi chỉ bạc không kịp nuốt xuống mà chảy ra ngoài, mùi rượu lan tràn trong không khí...

-Umm... - Rei ngâm khẽ.

Bàn tay Yuki vuốt ve hai đóa anh đào trên ngực cậu, chúng bị anh kích thích dựng đứng lên, sẫm lại. Anh di chuyển nụ hôn xuống yết hầu, chậm rãi nhắm nháp từng chút cho đến đóa hoa kia, vui vẻ hôn duyên khiến Rei ưỡn thân thờ dốc. Cậu dường như điên cuồng muốn cọ sát vào anh, muốn vì anh mà mở rộng thân thể mình. Bàn tay cậu cũng không rãnh rỗi mà túm lấy lưng anh, vuốt ve từng phần cơ bắp, bàn chân nhỏ nhắn như có như không đảo qua bộ vị nào đó của anh, cực độ khiêu khích khiến tính nhẫn nại của anh như đứt phụt. Cậu nghe thấy anh “hừ” một tiếng thật khê, đôi tay mạnh mẽ túm lấy quần lót cậu, một phát xé toạt, ném đi. Sau đó bàn tay với vài vết chai cào lấy phần thân cậu chà sát, khiến cậu nức nở mềm nhũn dưới thân anh.

Rei cố không chịu đầu hàng trước dục vọng, dùng chân tuột chiếc quần thun rộng rãi anh mặc ở nhà xuống, lộ ra phần thân to lớn ngăm đen đã sưng to vì dục vọng, đỉnh đầu đã rỉ ra một vài chất lỏng. Rei nhìn chăm chăm vật to lớn ấy, thật muốn ném thử xem nó có vị gì. Nhận ra ánh mắt cậu đầy khao khát, anh khẽ hỏi:

-Muốn chạm vào không?

Rei lắc đầu, gạt tay anh ra đẩy ngã anh vào đầu giường. Yuki không hiểu gì chỉ thuận theo động tác của cậu. Cậu kéo chiếc quần anh ra ném đi, cởi luôn chiếc áo đã đứt hết cúc của mình, lấy thân thể hoàn toàn trần trụi đối diện anh.

Bàn tay mát lạnh của cậu chạm vào anh khiến anh thở gấp. Xúc cảm mềm mại từ bàn tay cậu khiến anh thoải mái thả lỏng. Rồi anh thấy cậu cúi người, hé mở đôi môi đỏ mọng, ngậm vào đỉnh dục vọng anh, khoái cảm mãnh liệt cùng khoan miêng ấm áp khiến anh gần như không nhận được bản ra, ồ ồ thờ dốc.

Rei ngậm rất cẩn thận, phần thân anh rất lớn nên cậu chỉ có thể ngậm một nửa. Đầu lưỡi mềm mại liếm dọc theo phần thân, cả hai túi cầu bên dưới cũng không bỏ sót, rồi mới đem phần đỉnh ngậm vào cổ họng, bắt chước bên dưới nhả ra nuốt vào. Hương vị nam tính tràn ngập khắp giác quan cậu, cậu nếm được vị mặn của anh, nghe tiếng anh thở dốc vì thích. Đôi mắt cậu cũng ngập nước vì kích thích.

Yuki chưa bao giờ thấy sung sướng đến vậy, nhìn cậu phun ra nuốt vào dục vọng mình, anh lại càng kích động đến run rẩy, phần thân cũng to thêm một vòng khiến Rei ngậm vào thật khó khăn.

Cậu liếc đôi mắt ngập nước nhìn anh, đầu lưỡi cố ý đâm vào lỗ nhỏ trên đỉnh khiến anh run lên, túm chặt lấy đầu cậu đè xuống, đâm vào sâu một chút rồi rút ra. Quy đầu to lớn làm cậu nghẹt thở và buồn nôn nhưng vẫn cố gắng mút thật mạnh khi anh đâm vào. Yuki đưa đẩy vài cái, không chịu nổi kích thích mà

bắn vào miệng cậu. Rei không kịp nhả ra, cứ thế nuốt xuống, sau đó ghé vào giường nôn khan. Mùi vị tinh dịch nồng đậm làm cậu rơi nước mắt...

Yuki hốt hoảng vỗ lưng cậu, đưa ly nước cho cậu súc miệng. Cậu thở hắt ra, nhìn phân thân đã mềm một nửa của anh mà bất đắc dĩ...

-Em... không sao chứ?

-Không sao! Mùi vị không tệ! – Cậu nhếch miệng cười.

Anh cảm thấy mình đang bị cậu trêu chọc, tức giận túm lấy đầu cậu hôn sâu, đến khi Rei mềm nhũn cả người mới thả ra, cũng bắt buộc cậu ngậm vào phân thân nhỏ xinh kia, mút mát. Và tất nhiên là chẳng được bao lâu Rei đã đầu hàng. Nhìn cậu há miệng thở hổn hển, anh vô cùng vui vẻ, nhanh chóng lấy bôi trơn trong tủ bắt đầu khuếch trương cho cậu. Vì đã quen với tình dục nên chẳng mấy chốc bên dưới đã mềm mại vô cùng, còn tự động tiết ra dịch ruột. Yuki nâng một chân cậu gác lên vai, cọ sát đỉnh nhọn bên ngoài vài cái mới động thân đâm vào. Cả hai đều phát ra tiếng vì thỏa mãn...

-Nhanh động... - Rei khó chịu thúc giục.

-Rồi, sẽ bón cho cái miệng em ăn no...

Yuki vừa trêu chọc cậu vừa thông thả ra vào, vách tường bên trong phun ra nuốt vào dục vọng của anh, xoa bóp anh vô cùng thoải mái. Rei cũng bị anh đâm tới chẳng biết nói gì, chỉ há miệng thở.

-A... ha...ân... đâm sâu vào...

-Chỗ này à?

-Ân... đừng...ân... ha...

Yuki luật động càng lúc càng nhanh, chỗ hai người kết hợp đã ướt đầm một mảng. Tiếng da thịt và tiếng nước theo từng cú thúc vang vọng khắp phòng.

-Ân... đừng... nhanh quá...bắn mất... ư...

-Bắn đi...hừ! – Yuki túm hai chân cậu ép sát vào ngực, bên dưới động như cái máy, lúc nào cũng đỉnh vào đúng tuyến tiền liệt làm Rei vừa la vừa khóc vì khoái cảm.

-A... - Và một cú đâm mạnh mẽ, cậu cứ thế bắn ra. Cảm nhận được vách trong hút chặt, Yuki cũng không dừng lại mà đâm thêm vài phát, Rei bắn ra theo từng cú thúc của anh đến khi mềm nhũn, anh mới dừng lại, găm một tiếng rồi giải phóng bên trong cậu.

Rei mệt mỏi nhắm mắt lại, miệng thì thầm: “Yuki... em yêu anh...”. Yuki nghe được nhưng vẫn giả vờ không biết, đợi cảm xúc bình ổn mới lui ra khỏi cơ thể cậu, nằm xuống bên cạnh thiếp đi. Chờ anh ngủ rồi, Rei mới mở mắt, hôn thật khẽ lên khóe môi anh, một giọt nước mắt mặn đắng rơi ra từ mắt cậu... lẫn dài...

8. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 8: Cánh Chỉ Còn Trơ Trụi Lá

Sau đêm hôm đó, mối quan hệ bọn họ trở lại như ban đầu. Rei không ra ngoài nữa mà chỉ ở trong nhà luẩn quẩn, Yuki cũng đắm đầu vào bận rộn với một dự án lớn. Họ cũng rất ít khi gặp nhau vì anh tăng ca suốt. Đợi đến lúc có thời gian rảnh thì cũng tới ngày Rei trở về nước.

Anh nhìn cậu thờ ơ ngồi trên xe, Fie thì cứ luyên thuyên không ngừng việc các ba đã lo lắng như thế nào, các anh lo lắng ra sao... Cậu chỉ trầm mặc nhìn ra cửa sổ. Anh cũng thấy lòng trĩu nặng vô cùng. Anh đưa họ đến sân bay, Rei chỉ nhìn anh một cái rồi đi thẳng vào trong không quay đầu lại. Fie nhìn theo chỉ biết thở dài, trong lòng đang nghĩ cách an ủi đứa em út nhà mình.

- Thôi, tiễn tới đây thôi! Cậu giữ sức khỏe. – Fie vỗ vai Yuki mỉm cười.

Anh gạt đầu cũng chúc lại một câu: “Lên đường bình an!”. Đợi đến lúc bóng họ không còn thấy nữa, anh mới trở lại xe mình, lòng trống rỗng như bị khoét đi một thứ gì đó, rất khó chịu. Tối đó anh đi uống rượu, quyết định tìm lại bản thân mình, nhưng khi lên giường với người khác, trong đầu anh chỉ có hình bóng cậu. Thế rồi anh không tìm bạn tình nữa mà chuyên tâm làm việc.

Vài tháng sau đó anh cũng trở về với nhịp sống bình thường. Công ty anh gần đây mới nhận được một dự án vô cùng lớn, nếu thành công dự án này sẽ khiến danh tiếng của anh vang xa, sự nghiệp cũng càng vững chắc. Chủ tịch công ty đối tác có một cô cháu gái xinh đẹp, muốn kén chồng cho cô, vừa hay ông ấy vừa mất anh nên ngó ý muốn kết đôi. Yuki thấy cô ấy không tệ, lại xinh đẹp nên rất nhanh họ hẹn hò, dù sao anh cũng đang tìm một đối tượng tốt định chuyện chung thân.

Cô gái ấy rất tốt, vừa dịu dàng vừa đảm đang nên rất nhanh anh đã bị thu hút, quên đi những cảm xúc rối ren trong lòng mình mà anh dành cho ai kia. Khi cô cười có chút nét tinh nghịch giống Rei, lại càng khiến anh thêm say đắm. Nhưng nhiều lần cô ngó ý muốn qua đêm ở nhà anh đều bị anh khéo léo từ chối, căn nhà này có quá nhiều bóng hình Rei nên anh không muốn khi ở bên cô mà lại nhớ tới cậu, anh sẽ thấy vô cùng không công bằng cho cô...

Fie có liên lạc với anh vài lần nhưng chẳng nhắc gì tới cậu, anh cũng ngại không hỏi vì dù sao cũng là anh khuyên cậu buông tay, với lại anh sắp đính hôn nên không muốn kiếm thêm chuyện phiền lòng. Có thể nói cuộc sống của anh vô cùng tốt, chỉ là đôi khi sẽ nhớ đến cậu, nhớ đến những cuộc hoan ái rục rủa đầy hoang đường của mình mà ngẩn ngơ...

Thế rồi cuối năm cũng đến, nửa năm này anh dành trọn thời gian phát triển công ty và bên cạnh bạn gái. Họ sẽ đính hôn vào tuần tới cho nên anh lại càng bận rộn hơn, để đảm bảo mọi thứ sẽ được diễn ra trong long trọng và hoành tráng.

Còn bên Los Angeles, Fie cầm tấm thiệp mời trên tay mà lòng đắng ngắt. Đáng ra hẳn phải vui vì thăng bạn thân nhất của mình lấy vợ, nhưng nghĩ tới cậu em út nhà mình, hẳn chỉ biết thở dài rồi rấm.

- Anh ba! Anh đang làm gì đó? – Rei lú đầu từ bên ngoài vào.
- A! Không...không làm gì cả! – Hắn nhanh tay giấu tấm thiệp vào một quyển sách.
- Hừ! Đang làm chuyện gì mờ ám đúng không? – Cậu dùng ánh mắt lướm hắn khiến hắn ướm một tầng mồ hôi.
- Haiz... sao em lại đến đây?
- Hai cha bảo anh cuối tuần đưa anh Gino về ăn cơm. Cả nhà muốn họp mặt.
- À, sao không gọi điện thoại mà mắc công chạy tới đây?
- Ở nhà chán!

Fie nhìn vẻ thần nhiên của Rei mà lặng lẽ thở dài. Nó không biết là dù nó đang cười nhưng ánh mắt lại không chút vui, chỉ ảm đạm và cô đơn. Về đến nay đã nửa năm mà nó như trở thành người khác, trước mặt mọi người vẫn tỏ ra vui vẻ, phá phách như xưa, rồi sau lưng lại lặng lẽ khóc. Phải, nó khóc, vì dù sao nó cũng chỉ mới 16 tuổi thôi. Nó sẽ không biết kìm nén nỗi đau của mình mà vờ cứng cỏi. Chỉ là nó khóc trong thầm lặng khiến ai cũng đau lòng nhưng không dám nhắc tới.

- Rei, có muốn đi Châu Âu một thời gian không?
- Sao lại muốn em đi?
- Thấy em ở nhà đã lâu nên muốn cho em ra ngoài giải khuây vậy mà! – Fie cười gượng.
- Không muốn! Bây giờ em rất đói, mau kiếm gì cho em ăn đi.

Fie thở dài “Ừ!” một tiếng rồi ra ngoài tìm thức ăn. Rei chờ hắn đi mất mới lại chỗ đóng sách trên bàn tìm kiếm, lúc này cậu thấy hắn giấu 1 thứ có màu đỏ. Rei tìm được một tấm thiệp nhỏ, cậu tò mò mở ra xem – cái tên Yuki Hatano đập vào mắt cậu như kim châm, đau đớn. Anh sắp đính hôn, anh sắp thuộc về một người khác... Vậy là anh lựa chọn đi đúng con đường thẳng tắp của mình mà không vì một chút cảm tình với cậu mà suy nghĩ lại, dù một chút cũng không...

Trái tim Rei như chết lặng, cậu bình tĩnh gấp tấm thiệp lại, cất vào chỗ cũ, tỏ ra bình thường như mọi khi, ăn cơm cùng Fie, chọc hấn nổi điên đuổi cậu về. Rei ra khỏi công ty hấn, nụ cười không duy trì được nữa mà âm ỉ. Cậu lê bước trên đường phố đông đúc, cả thân hình lạnh lẽo cảm thấy lạc lõng, muốn rơi nước mắt mà một giọt cũng chảy không ra, khóe mắt khô khốc đến phát đau. Đây chẳng phải là những gì cậu đã nghĩ sao? Nhưng sự thật thì ra lại đau đớn hơn những thứ mà ta có thể nghĩ...

Hôm đó Rei mất ngủ, chứng mất ngủ kéo dài đến tận ngày đính hôn của Yuki.

Lễ đính hôn của Yuki được tổ chức trong một khách sạn sang trọng, nổi tiếng nhất Tokyo, với vài trăm vị khách đều là những người có tiếng tăm trên thương giới. Yuki đón được Fie trong tâm trạng bồn chồn, bên cạnh là cô vợ xinh đẹp luôn dịu dàng mỉm cười.

- Chúc mừng! – Fie tỏ vẻ vui mừng ôm bạn, thật ra lòng hấn đang rối rắm.

Rei đã đi khỏi nhà cách đây hai ngày, cả nhà không ai liên lạc được. Bọn họ tra ra được cậu sang Nhật nhưng không biết cậu đi đâu. Bọn họ đang lo lắng cậu sẽ đi gây rối lễ đính hôn của Yuki, tính cách cậu như thế nào bọn họ đều rõ. Lần này Yuki có liên hệ rất lớn đến sự thất thường của cậu nên mấy anh em hấn đều tạm dừng công việc mà sang Nhật, tìm kiếm đứa em út đang thương tích đầy mình kia về nhà mà yêu thương, chăm sóc.

- Cảm ơn đã đến! – Yuki mỉm cười, có chút thất vọng vì không thấy bóng dáng ai kia, cũng tò mò người đi bên cạnh thằng bạn thân của mình là ai.

- À, giới thiệu với cậu, đây là Adam, anh cả tôi! Còn mấy anh em khác cũng sang chơi, vì họ đang trong kì nghỉ phép. – Hấn nói thầm trong lòng: “Còn không phải vì cậu mà bắt buộc nghỉ phép sao?!”

- Hân hạnh được biết anh! – Yuki khách khí đưa tay ra. Adam lạnh lùng nhìn chứ không đưa tay lại.

Anh xấu hổ rút tay về, có chút hiểu rõ vì sao anh ta tỏ thái độ như vậy với mình. Fie cũng cười xin lỗi rồi lôi Adam vào trong.

Buổi lễ rất nhanh được bắt đầu... Ở một góc khán phòng không đủ sáng, Rei đang nâng mắt nhìn hai nhân vật chính hôm nay, móng tay cắm sâu vào da thịt, rướm máu. Cậu đã sớm đến đây quan sát bọn họ ở nơi mà họ không thấy, cũng biết sắc mặt của mấy anh cậu dành cho Yuki không dễ nhìn, nhưng cậu không rảnh bận tâm. Mọi sức lực của mình cậu đều để dành cho giờ phút sắp tới... hủy diệt tất cả...

9. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 9: Anh Đào Giấu Trong Tim

Khi mọi người đang chăm chú nhìn lên sân khấu xem hai nhân vật chính trao nhẫn cho nhau, một tiếng vỗ tay dường như phá tan bầu không khí nghiêm túc mà thiêng liêng đó. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về thân ảnh bé nhỏ trong góc, đều không biết chuyện gì đang xảy ra.

Yuki nhíu mày nhìn về hướng đó, anh rất muốn biết ai có can đảm đi náo loạn lễ đính hôn của anh. Nhưng, khi dáng người nhỏ nhắn ấy bước ra khỏi chỗ tối, anh dường như quên luôn hô hấp của bản thân mình. Bên dưới mọi người cũng hô hấp dồn dập, bởi người xuất hiện tuy chỉ là một cậu thiếu niên nhưng lại mang một vẻ đẹp mê hoặc lòng người.

Đôi mắt xanh thẳm của Rei vẫn chú mục vào Yuki đang đứng trên sân khấu. Hôm nay cậu vận một chiếc sơ mi trắng không cài nút cổ, khoác bên ngoài là một chiếc áo vest đỏ đô, phối với chiếc quần jean đen bó sát, cả ống quần đều nhét vào đôi boot cũng màu đen nốt. Phối hợp các tông màu quyền rũ như vậy càng khiến cậu nổi bật hơn tất cả. Từng bước chân cậu như nện vào ngực anh từng cái mạnh mẽ, Yuki vẫn đứng bất động nhìn cậu, trong mắt anh giờ phút này chỉ tồn tại mỗi Rei, thì ra anh nhớ cậu đến vậy...

Rei đứng trước mặt anh, nở một nụ cười yêu mị âm ỉ, nhưng anh vẫn nhận ra sâu trong mắt cậu là sự đau đớn cùng một mối hận vào nhau, dường như đã ép cậu sắp chết, cũng khiến anh đau vô cùng.

- Rei...sao em lại ở đây? – Anh bình tĩnh hỏi.

- Tất nhiên là đến chúc mừng anh rồi! Chắc là anh không vui khi thấy em đến đâu nhỉ? – Cậu cười khẽ, giọng điệu thật chua chát.

- Tất nhiên là anh vui rồi... - Yuki nở nụ cười gương gạo.

- Cô dâu anh thật đẹp! Thật ra em rất tò mò người đó là ai mà có thể khiến anh trong 6 tháng gần gũi đã quyết định tiến tới hôn nhân... - Cậu như thì thầm tự hỏi, rồi nhìn anh. Sau đó nhìn qua cô dâu đang cực độ căng thẳng bên cạnh, khẽ nâng lên đôi mắt xanh lạnh lẽo, cười khẽ nói: - không biết trên giường cô ấy có thỏa mãn anh như em không?

- Cậu... - Cô dâu tức giận đến run cả người.

- Rei, câm miệng! – Yuki cũng không ngờ cậu sẽ thốt ra lời khiếm nhã như thế.

Giọng nói cậu không nhỏ nên mọi người bắt đầu xôn xao. Gương mặt họ nhà gái lẫn cô dâu cũng không dễ nhìn. Bên dưới Fie cũng cuống cả lên, còn Adam vẫn thờ ơ xem kịch, trong lòng thầm cười khẩy: “Giỏi lắm, cực cứng!”.

- Em muốn làm gì? Nếu đến để dự tiệc thì vô cùng hoan nghênh, còn đến phá hoại thì mời rời khỏi đây! – Yuki sắc mặt lạnh đi, nhìn cậu vừa tức giận vừa đau lòng. Cậu vẫn thờ ơ nhìn mọi phía hỗn loạn, trong đôi mắt chỉ có bóng dáng anh, cùng đau lòng và phẫn nộ.

- A... xin lỗi đã làm buổi lễ thiêng liêng này mất vui! Mọi người cứ tiếp tục... - Cậu mỉm cười nhìn sâu vào mắt anh, bất ngờ kéo cổ áo anh, hôn lên môi anh trong tiếng la hét của cô dâu, sau đó buông ra, thì thầm một câu: “Tạm biệt...Yuki Hatano...”, rồi xoay người đi mất.

Mặt cô dâu trắng xanh, khóc nức lên rồi chạy mất, chưa bao giờ cô thấy nhục nhã như vậy. Người thứ ba đến ra oai chưa nói, còn là một tên nhóc miệng còn hôi sữa. Người ta đã sớm lên giường với nhau mà cô một lần cũng chưa lên được...

Yuki bối rối muốn đuổi theo nhưng bên dưới vô cùng rối loạn, anh đành trấn định giải quyết mọi thứ, cho nhà gái một lời giải thích hợp lý rồi đưa họ về, trong lòng biết chắc là hôn sự này không thành rồi. Sau khi giải quyết mọi thứ xong, trong hội trường chỉ còn lại hai người là Fie và anh hấn.

- Yuki, xin lỗi! Tôi không ngờ nó dám làm thế...

- Không sao mà! – Anh thở dài xoa trán, hôm nay náo loạn như vậy anh cũng chẳng còn sức đâu mà đổ lỗi cho ai.

Fie còn muốn nói gì đó thì điện thoại Adam vang lên. Y lạnh lùng nghe máy, sau khi nghe xong thì biến sắc, túm lấy Fie đi như bay. Yuki không hiểu gì nhưng cũng vội chạy theo, dù sao ở đây anh cũng rảnh hơn họ.

- Adam, đi đâu mà vội thế? – Fie nhăn nhó theo sau.

- Bệnh viện!

- A! Xảy ra chuyện gì?

- Rei uống thuốc ngủ tự sát! – Mặt y hằm hằm trừng Yuki đang sững người phía sau.

Yuki cảm thấy cả người anh lạnh toát. Bọn họ đang nói đùa đúng không? Rei mới vừa chạy đến phá hủy lễ đính hôn của anh sao có thể tự tử được. Không đâu! Cậu ấy sẽ không làm thế... Trong lòng anh đấu tranh kịch liệt, theo chân bọn họ đến bệnh viện lớn nhất Tokyo.

Bên ngoài phòng cấp cứu là một người đàn ông có mái tóc vàng đang đứng chờ, thấy bọn họ tới thì thở phào.

- Louis đâu? – Adam hỏi.

- Bên trong! Anh ấy không yên tâm với các bác sĩ ở đây, mặc dù chỉ là một ca nhỏ nhỏ - Anh ta trả lời.

- Nó bị làm sao? – Fie luống cuống hỏi.

- Uống thuốc ngủ quá liều! Louis đang súc ruột cho nó, bọn em mà đến chậm chút nữa là nó ngủ luôn đến chết. Thật là đầu óc sao lại ngốc đến vậy. – Mad bực bội nói.

- Nó mà tỉnh lại anh cũng đánh vào cái mông nó một trận! – Adam hằm hằm, gương mặt lạnh băng vậy mà lộ ra chút nóng ruột.

Đầu Yuki ong ong cả lên, vậy người trong đó thật là Rei. Tại sao cậu lại làm chuyện ngốc nghếch như vậy chứ? Cậu đã trút giận lên anh thì tại sao còn đem mạng ra đùa?

Mad nhìn người đàn ông đi theo tới, đôi mắt màu hổ phách hăng lên sự giận dữ đã kìm nén rất lâu.

- Anh là Yuki?

- Phải!

Bốp – bất thành linh Mad tung ra một cú đấm, Yuki không phòng bị bay thẳng vào tường. Fie hoảng hốt túm lấy em mình.

- Mad, bình tĩnh!

- Hừ! Tránh xa Rei một chút, đã không yêu nó thì đừng trêu chọc nó, nó mà có chuyện gì thì tôi xé xác anh ra.

- Mad, hiểu lầm! Hiểu lầm rồi. – Fie khó xử nói.

Adam lúc này mới lên tiếng:

- Anh cũng muốn biết chuyện gì xảy ra giữa hai người bọn họ!

- Tôi không có gì để nói! – Yuki đứng lên, lau đi vết máu nơi khoe môi, rồi đi đến ghế chờ ngồi xuống.

Fie thở dài thấp giọng giải thích cho hai người kia nghe. Sau đó ai nấy cũng tìm một chỗ ngồi xuống, Mad vẫn mang vẻ mặt bất mãn trừng Yuki.

- Cậu cũng thật là... Sao không nói nó bỏ thuốc cậu?

- Là tôi trêu chọc em ấy thật mà!

- Vậy là sao?

- Chúng tôi... lên giường không chỉ một lần, mà lúc đó tôi hoàn toàn tỉnh táo! Bị đánh là phải thôi.

Fie há mồm:

- Vậy... vậy...

- Tôi không nghĩ mình thích Rei, cứ nghĩ chỉ là mê muội nhất thời. Nhưng hôm nay... xem ra không phải! Thằng mấy cũng sẽ cong...tôi thích em ấy.

- Không phải thích nam thì sẽ là gay, hướng chi cậu chỉ có cảm giác với mỗi mình nó.

- Ủ, tại tôi cố chấp muốn vạch rõ giới hạn thôi.

- Vậy cậu tính thế nào?

- Chờ em ấy tỉnh lại, nói với em ấy là tôi thích em ấy!

- Tôi nghĩ không dễ vậy đâu! Tính nó cứng nhất trong mấy anh em tôi, nó sẽ chĩnh cậu tới chết.

Yuki cười khở.

- Thế thì ráng chịu vậy! Tôi chỉ sợ em ấy không thềm để ý luôn...

- Haiz....

Đền phòng cấp cứu chợt tắt, mọi người nóng ruột đứng cả lên. Rei được đẩy ra đưa về phòng hồi sức, đi sau là một anh bác sĩ ngoại quốc với mái tóc bạch kim thật dài được buộc túm ra sau, anh ta có đôi mắt rất giống Rei, chỉ là xanh nhạt hơn một ít, gương mặt cũng xinh đẹp một cách ma mị nhưng góc cạnh hơn Rei.

- Nó không sao chứ? – Adam hỏi.

- Không sao! Chờ nó tỉnh, bồi bổ một vài ngày sẽ khỏe...- Louis ngã vào lòng Adam, làm nũng: - Một chết em...

Y không đẩy cậu ra mà còn thấp giọng an ủi:

- Cực khổ em rồi... tối nay sẽ bồi bổ cho em...

Yuki nhìn mà ngẩn người, Fie thở dài lên tiếng:

- Hai người đừng sến súa như vậy được không, đang ở bên ngoài đó!

Louis nhìn Fie nhoeo miệng cười:

- A... Fie bé bỏng, lúc này con sói nhà cưng có gọi cho anh, hỏi chừng nào cưng về đó? Quá lâu hẳn sẽ qua bắt người!

- Gino chết tiệt! Về em sẽ cho hắn biết tay.

Louis mặc kệ hắn tức tối, đôi mắt hạnh đào nhìn Yuki đánh giá:

- Bộ dáng không tệ, có điều hơi ngốc mới khiến bé út nhà ta khổ tâm như vậy. Haiz!!!

Yuki xấu hổ nghe người chỉ hơn mình vài tuổi nói chuyện cứ như trưởng bối, anh thấy lạnh cả lưng.

- Mặc kệ bọn họ! Giao cho Fie và cậu ta đi, chúng ta về khách sạn, anh sẽ “bồi bổ” cho em suốt đêm a!

- Đáng ghét! Em muốn ở phía trên.

Họ thấp giọng vừa đi vừa trò chuyện, Mad cũng ném cho Yuki ánh mắt chán ghét rồi đi theo.

- Haiz, cậu đừng giật mình. Bọn họ là một đôi, dù sao chúng tôi cũng không có quan hệ huyết thống. Trong giới này, tìm được người thật lòng với mình rất khó nên khi bọn họ công khai bên nhau, hai ba không phản đối, chúng tôi lại càng không. Đừng thấy tên Adam vậy, khi nóng lên chỉ có Louis mới trị được.

- Tôi không nghĩ gì đâu!

- Đi thăm Rei nào, chắc nó cũng sắp tỉnh rồi!

Vậy mà đến hôm sau Rei mới tỉnh, mở mắt ra đã thấy bộ mặt tuần tú của ai kia, đang nhìn mình chăm chú, lòng cậu ngọt đắng lẫn lộn.

- Rei, em tỉnh! Có khát nước không?

Thấy vẻ mừng rỡ lẫn lo lắng trong mắt Yuki, cậu chợt muốn trêu anh:

- Anh... là ai?

Nụ cười cứng ngắt trên mặt anh, anh hoảng hốt hỏi:

- Em... không biết anh?

- Tôi phải biết anh?

Yuki như rút vô hầm băng, đầu óc như bị đình chỉ. Rei không nhớ anh!!!

- Anh đi gọi bác sĩ!

Rei nhìn anh mất hồn chạy ra khỏi phòng, một chút hã hê cũng không có, chỉ thấy lòng đắng ngắt, trĩu nặng.

- A, Rei! Cưng tỉnh rồi à? Có đói bụng không? – Fie mang theo một túi đồ ăn bước vào.

- Không đói! Sao em lại ở đây?

- Còn không phải tại cưng uống thuốc ngủ quá liều!

- Hả? – Rei trợn mắt, cậu nhớ mình chỉ uống vài viên thuốc bổ giúp tuần hoàn não, giúp dễ ngủ hơn thôi mà.

Thấy cậu phản ứng như thế, Fie cũng trợn trắng:

- Đừng bảo với anh, cũng không biết thứ mình uống là thuốc ngủ nhé?

- Em tưởng đó là thuốc bổ não! – Cậu xấu hổ nhìn hần.

- Xong! Tức giận vì tình yêu đến ngu người, cả thuốc bổ với thuốc ngủ cũng không phân biệt được. – Fie bất đắc dĩ cảm thán, thấy trong phòng không có ai khác ngoài cậu mới sực nhớ hỏi: - Yuki đâu?

- Đi tìm bác sĩ!

- Em đó, làm mọi chuyện rồi tung cả lên! Bây giờ công ty hần cũng vì em mà sút đầu mẻ trán. Còn hại bọn anh lo lắng như vậy?

- Hừ! Đáng đời...

Cậu lẩm bẩm nhưng lòng lại thấy khổ sở, cậu không muốn anh cười người khác. Ai cũng đừng mơ mộng chạm vào anh, anh là của cậu!

Lúc này Yuki vội vã lôi bác sĩ vào, bắt gặp Fie đang ở bên trong thì hoảng hốt nói:

- Rei mất trí nhớ! Em ấy không nhớ tôi.

Fie nhìn Rei trợn mắt, thấy cậu làm ngơ với mình, trong lòng hần biết ngay cậu đang chỉnh Yuki. Hần chỉ trao cho thằng bạn ánh mắt thương hại rồi vỗ vai anh thở dài.

- Nó chỉ quên cậu thôi! Nó vẫn nhớ tôi là ai...

Yuki ngây ngẩn nhìn Fie rồi nhìn Rei, đôi mắt lóe qua sự buồn bã không kịp che dấu. Cậu nhớ tất cả mọi người, chỉ không nhớ anh. Anh đã khiến cậu đau khổ đến mức nào cậu mới từ chối nhớ anh trong tiềm thức...

- Tôi... ra ngoài một lát...

Yuki để lại 1 câu rồi vội vã đi ra khỏi phòng. Fie khó xử nhìn theo, một lúc mới quay lại nhìn Rei:

- Đừng đùa quá đáng! Nếu không người đau khổ cuối cùng là em đó...

Reich cuối đầu không nói...

10. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 10: Thử Thách Ngọt Ngào

Rei ở bệnh viện tận ba ngày mới được về vì Louis lo lắng cậu hồi phục không tốt. Sau khi cậu xuất viện, Mad muốn đem cậu về Mỹ nhưng đều bị Adam và Louis ngăn cản, đành phải hậm hực nhắc nhở cậu giữ gìn sức khỏe rồi bay về trước. Hai anh lớn của cậu cũng về ngay sau đó khi đã dặn dò “ai kia” chăm sóc cậu tử tế. Fie là người rảnh rỗi nhất, vốn định chờ các anh về sẽ ở lại vui chơi một thời gian, ai dè con sói háo hức nhà hần đã nhịn không được bay sang bắt người, hại hần eo mỗi lưng đau bị tha về bên ấy, chưa kịp nói lời chào từ biệt.

Rei lại trở về nhà Yuki, có điều lần này anh không để cậu ở phòng khách nữa mà tha luôn vào phòng mình. Yuki một khi đã xác định điều gì đó sẽ không chần chờ nữa, huống chi bây giờ cậu đang mất trí nhớ, anh càng muốn dùng thời gian này tạo ấn tượng tốt hơn với cậu.

Rei vô cùng thanh thoi hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, được Yuki vỗ béo thêm vài ký. Cậu vẫn cứ giả vờ không nhận ra anh, chỉ xem anh là một người bạn của anh trai mình, khiến Yuki vừa vui vừa buồn chăm sóc cậu.

Hôm nay vừa từ công ty trở về, Yuki muốn đi nhìn cậu một chút. Công ty đối tác của nhà gái là một công ty có thể lực lớn, sau khi hôn sự không thành, họ gây sức ép nặng nề khiến anh sức đầu mẻ trán ứng phó. Cả ngày ở công ty khiến sức lực anh bị rút cạn... Rei đang ngủ thật say trên chiếc giường to của anh, gương

mặt cậu lúc ngủ thật đáng yêu, chỉ cần được nhìn cậu an bình như thế này thì mệt mỏi bao nhiêu anh cũng thấy đáng.

Sau khi nhận định rõ tình cảm của mình, anh cảm thấy may mắn vì cậu đã quậy tung mọi thứ lên như vậy, để anh không còn đường trốn mà nhìn thẳng vào sự thật, cậu khiến anh nhớ cậu, yêu cậu. Yuki chăm chú nhìn Rei hồi lâu, không kiềm nén được khao khát mà hôn lên môi cậu. Đôi mi Rei rung rung bại lộ hành vi giả bộ ngủ của cậu. Yuki cười khê, làm sâu thêm nụ hôn của mình. Chiếc lưỡi càng quấy ép mở cánh môi cậu, mạnh mẽ xông vào trong công thành đoạt đất, Rei bị anh hôn đến có phản ứng, tim đập gia tốc và cả người nóng bừng lên...

-Ừm...m...

Hôn đủ, anh buông người đã sắp ngất vì thiếu đường khí ra, dịu dàng đặt lên trán cậu một nụ hôn khê. Mặt Rei đã ửng hồng vì thiếu oxy, đôi mắt ngập nước nhìn anh, khàn khàn hỏi:

-Anh...sao lại hôn em?

-Thích em mới hôn em! Thật không nhớ ra anh à? – Anh rầu rĩ hỏi. Anh hi vọng cậu có thể nhớ ra mình, để anh có thể đáp lại tình cảm của cậu, thứ mà anh chưa kịp đáp lại.

-Không nhớ!

-Vậy...em có ghét anh làm thế không?

-Không ghét!

-Vậy thì... hay quá! – Anh mỉm cười ôm lấy cậu, mệt mỏi nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Rei không lên tiếng, nghe nhịp thở đều đều của anh phả trên tóc mình. Ánh mắt cậu pha chút khổ sở xen lẫn yêu thương. Anh đã mệt lắm rồi, tha thứ đi thôi! Cậu biết anh luôn dè dặt khi tiếp xúc với cậu, vì sợ cậu ghét bỏ, làm việc gì cũng cẩn cẩn thận thận vì sợ cậu không hài lòng. Cậu có thể cảm nhận được sự quan tâm lẫn yêu thương mà anh dành cho cậu. Cậu không muốn đùa giỡn nữa, cậu muốn trân trọng anh, trân trọng tình cảm mà khó khăn lắm cậu mới có được.

Khi Yuki tỉnh dậy, bên cạnh đã không còn ai. Anh hoảng sợ bật người dậy, đầu óc choáng váng khiến anh lại ngã ra giường. Đợi một lúc cho cơn choáng qua đi, đến dịp anh cũng không xỏ, chạy ra ngoài tìm cậu.

-Rei, em ở đâu?

Anh tìm khắp nơi trong nhà đều không có, bên ngoài trời đang đổ tuyết, không khí lạnh lẽo đập vào người anh như từng lưỡi dao sắc bén cắt vào da thịt, anh mặc trên người chiếc áo sơ mi phong phanh, cái lạnh da thịt lúc này đều không bằng cái lạnh trong lòng – anh không tìm thấy cậu! Phải chăng cậu đã nhớ lại, cảm hận anh đã khiến cậu tổn thương nên mới bỏ đi...

Yuki cảm thấy thật khổ sở, anh lê bước vào nhà, đổ ập lên sofa trong phòng khách, cả người lạnh run nhưng anh chẳng để ý. Cậu đi thật rồi! Cậu không tha thứ cho anh!

Yuki ngồi đó thật lâu, cả căn phòng tối đen và lạnh lẽo...

Rei lúc này đang rất sốt ruột, cậu vốn định ra ngoài mua chút ít thức ăn bổ dưỡng về bồi bổ cho Yuki, dù sao cũng tại cậu mà anh gầy như thế nên cậu rất đau lòng, định đi một chút sẽ về ngay trước khi anh tỉnh dậy, ai ngờ trời đổ tuyết to khiến giao thông tắc nghẽn, cậu lại không đem điện thoại. Chờ về được đến nhà cũng gần nửa đêm.

Nhìn căn nhà tối thui, cửa mở tang hoang, cậu hoảng hốt chạy vào vì nghĩ rằng có trộm. Mọi thứ trong nhà vẫn nguyên xi, chỉ là quá lạnh. Cậu vội đóng cửa lại, mở đèn, bật máy sưởi. Xong xuôi mọi thứ mới để ý đến thứ khác.

Cậu thấy tim mình thất lạc khi trông thấy Yuki nằm trên ghế sofa, quần áo mỏng manh, môi tím tái vì lạnh. Cậu lo lắng lại gần anh, lay anh dậy..

-Yuki... Yuki, tỉnh lại... đừng làm em sợ...

Cậu xoa nắn bàn tay lạnh ngắt của anh, sao anh không ở trên giường mà ra đây làm gì, còn để bị lạnh đến vậy. Yuki khó khăn mở mắt, anh thấy gương mặt lo lắng với đôi mắt đỏ hồng của Rei đang phóng đại trước mắt mình, trong lòng run lên – cậu không đi, thật tốt!

-Yuki...

-Rei... em không đi à? Khụ...khụ...

-Sao anh bò xuống đây làm gì? Còn không bật máy sưởi, có phải muốn chết cóng không? Để em đi nấu tý nước gừng cho anh sưởi ấm.

Cậu cởi áo khoác đắp cho anh, định đứng lên vào bếp thì bị Yuki kéo lại, ngã đè lên người anh. Anh ôm chặt lấy cậu làm cậu không thể nhúc nhích...

-Anh...đừng nháo! Buông em ra...

-Rei...em không đi, thật tốt!

Cậu nghe anh thì thầm thật khẽ, vòng tay ôm siết lấy cậu dường như run lên từng hồi. Cậu thở dài trong lòng, khẽ đáp lại anh...

-Đồ ngốc! Trái tim em bị anh cướp mất rồi, còn có thể đi đâu!

Yuki nghe thế thì buông cậu ra, bốn mắt nhìn nhau, anh mỉm cười suy yếu nói:

-Rei...xin lỗi em!

-Anh ngoan ngoãn nằm đây chờ em!

Cậu vội vàng chạy vào phòng bếp. Yuki nhìn theo, yên tâm để bóng tối bao trùm...

Yuki bị sốt cao kèm theo viêm phổi vì nhiễm lạnh khiến Rei lo lắng cuống cả lên, may nhờ Louis gọi sang chỉ dẫn, sau khi nghe Fie báo lại mà giải quyết ổn thỏa bệnh tình.

Rei ngồi bên giường nhìn Yuki ngủ, anh đã khá hơn sau khi được bác sĩ tiêm thuốc và truyền dịch. Chỉ còn hơi sốt và ho khan chút đỉnh. Yuki mơ màng mở mắt, cảm giác khô rát ở cổ họng làm anh khó chịu.

-Nước...khụ...

-Nước đây!

Một ly nước ấm được kê trên môi anh, anh uống 1 hơi hơn nửa rồi mới tỉnh táo đầu óc nhìn người bên cạnh.

-Anh thấy thế nào? – Rei lo lắng hỏi.

-Anh không sao! – Anh chăm chú nhìn cậu.

-Vậy thì tốt rồi! Em lo muốn chết. – thấy anh vẫn nhìn mình, cậu khó hiểu hỏi: - mặt em dính gì à?

-Em...nhớ anh sao?

Cậu ngẩn người một chút rồi mới ấp úng cúi đầu:

-Em... em không bị mất trí...

Chưa nói hết câu đã bị một vòng tay mạnh mẽ siết lại, Yuki áp mặt lên tóc cậu, vui mừng nói:

-Tốt quá...em không quên anh...

-Ừm...em xin lỗi...

-Không sao mà, anh đáng bị như vậy...khụ...em tha thứ cho anh?

-Ừm! Anh đói bụng không, em lấy cháo cho anh nhé?

Yuki buông cậu ra nhưng vẫn nắm chặt tay cậu.

-Em nấu à?

-Lần đầu tiên, chắc sẽ không ngon...

-Anh muốn ăn...

-Vây đợi em một chút...

Rei vui vẻ ra ngoài, Yuki thở phào nhẹ nhõm. Cậu vẫn tha thứ cho anh là tốt rồi, anh sẽ cố gắng bù đắp cho cậu, khiến cậu hạnh phúc...

11. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 11: Hạnh Phúc Đơm Hoa

Lại một năm mới đến, năm nay anh đào nở sớm, Tokyo như ngập tràn trong không khí vui mừng của mùa xuân. Rei vô cùng hớn hở kéo anh đi thưởng hoa, mua sắm vật dụng cho tết. Nhìn cậu vui vẻ như vậy anh cũng vui theo...

- Yuki, xem cái này, đẹp không?

- Đẹp! Em thích à?

- Vâng!

Anh lấy từ ví ra vài tờ tiền lẻ đưa cho người bán hàng, dù sao ở đây cũng là chợ trời, không sử dụng thẻ được. Thấy cậu vui vẻ cầm món đồ chơi vừa mua lướt qua một quầy hàng khác, anh vội vã chạy theo, nắm chặt lấy tay cậu, khẽ nói:

- Coi chừng lạc!

Rei nhìn 10 ngón tay họ đan vào nhau, ý cười ngập tràn đôi mắt. Yuki cũng nhìn cậu mỉm cười, không thêm để ý mọi người xung quanh, nhất là đám con gái với những con mắt sáng rực đang chăm chú nhìn họ (Hy: hử nữ đầu đầu cũng có ah =))))), cúi xuống tặng cậu một nụ hôn sâu. Rei xấu hổ nhưng vẫn đáp lại...

- Năm nay về nhà ba mẹ anh nhé?!

- A...

- Họ sẽ rất thích em!

- Chắc gì họ đã thích em, em phá hủy lễ đính hôn của anh mà...

- Sẽ thích!

- Tại sao?

- Vì con trai họ thích!

- Xì, anh đừng có tự tin quá!

- Thế nếu không thích thì anh đưa em cao chạy xa bay, đến khi họ chấp nhận thì về.

- Hì hì, ý kiến này không tồi!

Bỗng nhiên trời đổ mưa to, mọi người luống cuống tìm chỗ trú. Yuki cũng lôi Rei chạy vào một mái hiên gần đó. Hai người đứng nhìn mưa rơi, cánh anh đào rơi lả tả trong mưa cũng tạo nên một sắc màu xinh đẹp. Yuki ôm chặt cậu vào người, muốn truyền hơi ấm của mình sang cho cậu. Vừa nhìn trời vừa trò chuyện với cậu.

- Mưa này lâu tạnh đây!

- Không sao, em rất thích mưa!

- Hử?

- Vì có thể đứng cạnh anh lâu một chút...

- Anh sẽ đứng cạnh em mãi mà.

- Ừ...

Im lặng một lúc thật lâu...

- Rei...

- Ừ? – chờ đợi.

- Năm sau em đủ tuổi, mình kết hôn nhé?

- Ừ! – vui vẻ đáp.

- Rei...

- Ừ?? – vô cùng tò mò.

- Anh yêu em!

Yuki cúi đầu xuống cho cậu một nụ cười thật tươi, Rei vui vẻ nhảy cẫng lên ôm chầm lấy cổ anh, hôn thật mạnh lên môi anh, đáp lại:

- Em cũng yêu anh, vẫn luôn yêu anh...

Yuki: “Ừ!”.

[Hy: Ừ! =)))))]

12. Bộ 1 - Anh Đào Nở Trong Mưa - Chương 12: Nhật Ký “làm Tình” Sau Hết Bệnh

- Yuki, anh là đồ cầm thú! A...ư...

Bàn tay thon dài trắng trẻo của Rei bấu chặt vào thanh gỗ đầu giường, các khớp ngón tay căng ra trắng bệch vì phải chịu đựng khoái cảm dồn dập từ những cú thúc như vũ bão của Yuki từ phía sau.

- Ừ... anh cầm thú nhưng cái miệng bên dưới em cắn anh rất chặt ah...

Yuki vừa thở dốc vừa mạnh mẽ đâm vào nơi huyết động tiêu hồn khiến anh nhung nhớt.

- Ân...ah...Yuki...chậm chút...ư...

Chuyện là lần đó đứng trong tuyết rất lâu khiến anh bị bệnh phải nằm trên giường một tháng. Sau khi hết bệnh lại phải tắt bật giải quyết chuyện công ty, lại đi công tác một tháng nữa khiến anh đã nhớ cậu muốn phát điên không nhịn được nữa. Thế là vừa đáp xuống sân bay sau chuyến công tác xa nhà, anh phóng xem như bay về nhà, vừa vào nhà đã nhảy bổ vào phòng, cởi tất tần tật quần áo trên người Rei – lúc này đang ngủ vô cùng hạnh phúc, không thèm chào hỏi gì sất, đè hôn đến khi cậu sắp nghẹt thở mới buông ra.

Cậu còn chưa kịp định hôn đã bị nhấc lên, lại lật sấp xuống, đối diện với vật to lớn đã sớm cương cứng ngất từ bao giờ của ai kia. Cậu nhú mày định phản kháng thì phân thân mình đã chìm trong một không gian vô cùng nóng ướt khiến cậu run lên...

- Yuki...

- Rei, liếm anh! – anh thì thảo, môi lưỡi lại tiếp tục phun ra nuốt vào phân thân đã cương lên của cậu.

Rei mị cả người, cổ nén khoái cảm, bắt chước anh phun ra nuốt vào thứ đáng sợ đã rỉ nước kia. Cậu nghe anh thở hổn hển vì sung sướng nên càng thêm tích cực nuốt vào thật sâu. Phân thân anh càng lúc càng trưởng lớn khiến cậu khó thở, Rei bắt đầu nả ra...

- Anh...đừng có to thêm nữa chứ...ân...Yuki...

Cậu chột mồm nhìn cả người vì chiếc lưỡi anh liếm lên tiểu huyết cậu. (Hy: *xấu hổ che mắt* nhưng vẫn hí hí ngón tay ra nhìn)

- Yuki...anh...ân... đừng liếm...ư... bắn.... – cậu thở hổn hển muốn tránh đi nhưng bị anh ghì chặt.

- Rei, tiếp tục mút!

- Ân... - lay chuyển không được anh, cậu chỉ có thể mặc anh, tiếp tục cảm phân thân gần guốc đáng sợ của anh ngấm vào.

Anh thở hắt ra thoải mái, hai tay kéo căng cánh hông cậu, lộ ra tiểu huyết phần hồng đã lâu không được anh yêu thương. Đôi mắt anh nhắm lại vì dục vọng, vươn đầu lưỡi trượt theo nếp uốn đâm vào trong, khuấy động vách tường không ngừng co giãn vì thích. Rei uốn éo hông, miệng rên lên nhưng vì đang ngấm phân thân to lớn mà không thể rõ ràng. Anh bắt chước động tác đâm chột mà đâm vào rút ra trong tiểu huyết cậu. Tần suất chiếc lưỡi ngày một nhanh, bàn tay cũng không quên chà sát phân thân đã rỉ nước của cậu.

Rei thở hổn hển, nước miếng vì khoái cảm chảy ra càng nhiều nên cậu phải nuốt vào nhanh hơn, cũng nuốt sâu phân thân anh vào – chật hẹp, ấm nóng khiến anh không nhịn được đẩy hông lên. Tay và lưỡi cũng tăng tốc độ, Rei hét lên bắn ra, anh cũng không kìm được bắn đầy mặt cậu.

- Ha...ha... - Rei nằm rạp xuống bụng anh thở dốc.

Yuki ngồi dậy lấy khăn giấy lau cho cậu, sau đó mặc kệ cậu đã chuẩn bị xong chưa, nâng hông cậu lên, đem phân thân vẫn còn cứng ngắt dù mới phát tiết xong, mạnh mẽ đâm vào.

- A! Ách... Yuki... ư... sao anh hưng phấn quá vậy? – Rei túm chặt thanh gỗ đầu giường, chịu đựng tần suất ra vào như piston của anh, không có thời gian rên rỉ, chỉ há miệng thở.

- Ha...bên trong em là thoải mái nhất...ân...

- Ừ...Yuki... chậm chút...a...sâu quá rồi...

- Rei, anh nhớ em!

- Ân...em cũng nhớ anh...ư...

Yuki dán sát vào lưng cậu, vừa hôn vừa cắn cắn cổ cậu, bên dưới vẫn mạnh mẽ ra vào, lần nào cũng vào tận gốc khiến cậu vừa sướng vừa xót, khó chịu đến muốn điên..

- A...anh...chậm chút.... Em chịu không nổi...ân...

- Xin lỗi! Anh không nhịn được...hừ...

Anh lại túm chặt eo cậu, đóng đinh như cái máy. Vách tường bên trong vì bị anh ma sát mà mất cảm tiết ra nhiều dịch hơn, lại yêu thương cắn chặt lấy phân thân anh khiến anh càng mất không chết...

- Ân...Yuki...em sắp bắn...a...nhanh...

- Không được, em chờ anh...

Anh túm chặt phân thân đang run rẩy muốn cao trào của cậu lại, khiến cậu vùng vẫy khóc lên, bản thân thì ồ ồ thở dốc đâm thật sâu thêm trăm cái rồi mới buông tay. Hai người đều kêu lên bắn ra, anh bắn hơn mười cái mới dừng lại khiến Rei cảm thấy bụng thật trướng...

- Ân...nóng quá!

Một giọt mồ hôi trên trán anh lăn dài xuống cằm, vì chịu tác dụng của trọng lực mà rơi xuống lưng cậu. Rei quay lại nhìn anh, phân thân anh vẫn chôn trong cơ thể cậu, vẫn chưa có dấu hiệu mềm xuống dù đã bắn hai lần. Rei thích nhất nhìn vẻ mặt anh lúc này, sau cao trào, anh không còn mang vẻ mặt lạnh lùng

mà thay vào đó là vẻ biếng nhác, mái tóc lẫn cơ thể đều ảm Ứt vị mồ hôi nam tính, càng khiến anh thêm đẹp trai, cậu không rời mắt khỏi anh được...

- Nhìn anh như thế anh sẽ nghĩ em đang câu dẫn anh đó!

Yuki bật cười lật cậu lại, vì động tác đó mà phân thân anh xoay tròn trong tiểu huyết cậu khiến Rei rên lên, run rẩy kẹp chặt lấy anh.

- Hừ!

- Ách...anh... - Rei hoảng sợ khi cảm nhận được phân thân to lớn của anh lại căng phồng bên trong mình.

- Em nghĩ một lần là đủ hả? Em biết chúng mình bao lâu chưa làm không?

- Hai...hai tháng?

- Là tám tháng! Hôm nay anh không tha em dễ vậy đâu. Tại em câu dẫn anh, em phải chịu trách nhiệm.

Yuki dướn người về phía trước, phân thân trong tiểu huyết đỉnh trúng tuyến tiền liệt làm cậu rên lên, bên trong căng chặt khiến anh thoải mái mà thở ra một hơi. Bên dưới chậm rãi luật động, không vội vã như ban đầu. phân thân Rei vì đụng chạm của anh mà nhanh chóng đứng trở lại, chạm vào cơ bụng anh khiến anh cười khê, đưa tay nắm lấy, dựa theo chuyển động bên dưới mà vuốt ve. Trước sau đều bị kích thích khiến Rei sướng đến cong hết ngón chân.

- Ân...Yuki...a...

- Thích không?

- Thích... ư...đừng....a...đừng chậm như vậy...

- Em muốn nhanh hơn à?

- Ừm...nhanh...bên trong thật trống...ư...

- Như thế này?

- Yuki đưa đẩy nhanh hơn tý, trêu chọc cậu bật khóc mới vừa lòng nâng hai chân cậu để lên vai, bên dưới mạnh mẽ ra vào. Anh rất thích tư thế này vì mỗi khi anh đâm vào thật sâu, anh đều có thể ngắm nhìn vẻ mặt sung sướng cực hạn của Rei, mỗi một cái chau mày hay rên rỉ của cậu đều làm anh thỏa mãn.

- Ân...a... Yuki...cho em...em không nhìn được...a...

Rei vừa nói xong đã bị anh sáp bắn, dịch thể trắng đục văng đầy bụng cậu, có vài giọt bắn lên cả cằm Yuki làm cậu xấu hổ, bên trong co chặt hơn nữa làm anh rên lên.

- Yêu tinh này! Ai cho em cắn chặt như vậy hả?

- Em...ư...a...a...đừng...

Yuki như phát điên đâm rút, không cho cậu nói hết câu. Khoái cảm vì ma sát mà dâng lên đỉnh điểm, anh đâm thật sâu vào trong cậu, không nhìn được giải phóng tinh hoa của mình. Bên trong vì bị bắn quá nhiều mà tràn ra ngoài, khiến mùi vị hoan ái tràn ngập khắp nơi.

- Ân...- Rei bị anh đâm, lại bắn thêm lần nữa. Cậu kiệt sức nằm xụi lơ trên giường, một ngón tay cũng nhấc không nổi.

Mọi quá trình sau đó đều dựa hết vào anh. Vậy mà lúc tắm rửa, Yuki lại nhịn không được mà đè cậu ra làm thêm một lần nữa, đến khi cậu không còn bắn được gì mới buông tha cậu.

Những ngày sau đó, mỗi khi Yuki muốn lên giường đều khiến cậu sợ hãi. Cậu không đấu lại anh nên lần nào cũng bị làm cho kiệt sức, chỉ có thể bất mãn mà trừng, mắng anh “cầm thú”, nhưng ai đó nghe xong chỉ khoái trá cười, biến thành “thú” làm cậu chết đi sống lại nhưng vô cùng hạnh phúc.

Rei thẳm thở dài trong lòng, ai bảo thằng nam không cong được, đã cong được mà còn cong không có điểm dừng ah...

P/s: Thế là xong tác phẩm đầu tiên của hệ liệt L.F về Rei Lous! (◡◡)/

Thời gian tới Hy siêng năng sẽ post câu chuyện thứ 2 về Fienis Lous. Rất mong các bạn thẳng thẳng góp ý về nội dung cũng như văn chương để Hy có thể rút thêm kinh nghiệm cho mình có thể viết tốt hơn.

Vậy, tổng chào nhé! *uốn éo bỏ đi*.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lous-family-he-liet-bo-1-anh-dao-no-trong-mua>